

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 507 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

SABLASNO LICE SMRTI

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

507

Frenk Larami

SABLASNO LICE SMRTI

MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 507

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frank Laramy

FACING DEATH

Recenzija i adaptacija

MAP

Štampa: 24. VIII 2016.

Tržište: 02. IX 2016.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – FACING DEATH

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Jedne noći, kopač zlata Džordž Majer doživeo je nešto zaista neobično.

Nalazio se duboko u Stenovitim planinama.

Džordž Majer je bio previše star da bi u surovim planinskim predelima tragao za zlatnim prahom. Uprkos svojoj prosedoj kosi i bolesnim zglobovima morao je da se vrati u divljinu, pošto mu je novac bio neophodan. Kod kuće je imao nepokretnog trinaestogodišnjeg sina kome je mogao pomoći jedino ako ga odvede do čuvenih lekara na Istoku. A za to je trebalo dosta novca, daleko više nego što je kopač imao.

Doduše, pre dve godine je skoro skupio potrebnu sumu, ali je u Pueblu pao u ruke jednom kockaru i veoma brzo izgubio sve što je teškom mukom zaradio. Zbog toga je morao nazad u planine.

Nažalost, baš te večeri, opet je zai-grao poker... Tog dana svratio je u grad. Nije mogao da odoli i... na kockarski sto bilo je položeno nekoliko kožnih vrećica sa zlatnim prahom.

Neki nepoznati stranac držao je banku. Bio je to elegantan čovek u tamnom odelu koga niko do tada nije video u planini, čovek kome, očigledno uopšte nije bilo mesto među ovim skoro poludivljim ljudima.

Nesrećnog Džordža Majera opet je obuzela kockarska strast pa je ponovo izgubio veliku sumu.

Videvši kako stvari stoje, ustao je i obratio se strancu u tamnom.

– Idem po novo zlato pošto... moram pokušati da se izvučem. Ovaj gubitak je isuviše veliki – dodao je, okrenuo se i žurno napustio salun.

Sada je već dva sata sedeo kraj male logorske vatre i razmišljao. Crveni plamenci bacali su treperavu svetlost na njegovo umorno, izborano i zabrinuto lice. Vodio je tešku unutrašnju borbu sa samim sobom i neprestano uzdisao. Nije znao šta da učini. Da li da se još jednom vrati i ponovo okuša sreću?

Ništa nije bilo sigurno. Možda će dobiti, a možda sve izgubiti kao što se to ranije desilo u Pueblu.

Bacio je gotovo bojažljiv pogled prema mestu gde je sakrio svoje zlato. Nalazilo se ispod jedne kamenite gromade, na desetak jardi iza kolibe.

Iz sumornih misli prenuo ga je neki čudan šum. Da li je to bio topot kopita?

Kopač zlata je hitro ustao i vrhom čizme razbacao drva sa vatre. Međutim, nije mu uspelo da sasvim ugasi plamen i slaba svetlost je još uvek padala na okolne stene. Iza same Majerove kolibe dizao se strmi kameni zid, činilo se do samog neba.

Jahač se približavao prolazeći kraj oskudnog šumarka na mestu gde se put račva.

Džordž Majer je utrčao u kolibu i uzeo sačmaricu, a zatim je izašao i oprezno se odšunjao pored kamenog zida, sve do mesta gde je sakrio kožne džakove sa zlatnom prašinom. Tu je potrbuške legao na zemlju i napeto oslušnuo.

Topot je bio sve jači, što je značilo da je jahač sada sasvim blizu.

U međuvremenu, vatra ispred kolibe se sasvim ugasila. Ali, istog trenutka mesec je izronio iza oblaka i svojom bledom svetlošću obasjao kolibu i predeo oko nje.

Sada je Majer već mogao da vidi jahača kako izlazi iz žbunja. Stranac je za tren zaustavio konja i osmotrio tek ugašenu vatru.

Kopač je podigao ruku i pokušao da nanišani. Međutim, oblačić koji je za tren zaklonio svetlost meseca potpuno ga je pomeo i izgubio je iz vida svoju metu. Spustio je oružje pitajući se zašto nije napet i da li to govori da ovaj čovek ne dolazi sa neprijateljskim namerama. S druge strane, da li čovek u ovoj divljini može imati prijatelja, i to onih koji dolaze noću?

Ne, ne može biti da u ovo doba dolazi sa dobrim namerama, zaključio je. Mora da ga je unutrašnji glas prevario, odnosno, nije ga naveo da oseti opasnost. A možda stranac misli da je ovo mesto napušteno? Kako bi se inače usudio da se pojavi tako otvoreno, potpuno nezaklonjen?

– Čekaj, čekaj, momče – promrmljao je Majer tiho. – Priđi malo bliže pa ću te izbaciti iz sedla.

Jahač je za to vreme nepomično stajao i posmatrao ostatke ugašene vatre. Iako nije mogao da vidi čoveka pritajenog uz kameni zid, osetio je da se neko nalazi u blizini.

– Mister Majer! – pozvao je stranac tiho.

Kako se samo usuđuje, pomislio je kopač ljutito. Bez pokreta i bez daha je pratio jahača koji je kliznuo iz sedla, prišao ugašenoj vatri, a onda ponovo zastao.

– Mister Majer!

Odgovora nije bilo. Svuda okolo je vladala tišina.

Jahač je napregnuto osluškivao. Uskoro je začuo neobičan šum koji nije mogao da definiše, ali je znao da sluti na opasnost. Nije čekao već se munjevito bacio na tlo.

Već sledećeg trena tišinu je narušila žestoka grmljavina. Plamen je na trenutak suknuo iz teške „kentaki” puške i osvetlio stenoviti zid od belog krečnjaka.

Posle toga noćna tama činila se još dublja.

Jahač se gorko nasmejao.

– Baš mi niste priredili lep doček! – ogorčeno je rekao.

Majerovo čelo orosio je hladan znoj. Imao je osećaj da ga davi neka nevidljiva ruka. Osećao se izgubljeno pošto mu je istog momenta sinulo da je zaboravio da ponese municiju iz kolibe. Naravno, sada nije mogao da se vrati pošto bi to značilo sigurnu smrt.

Pre nego što je doneo bilo kakvu odluku ponovo je začuo metalni glas iz mraka.

– Pucanj je bio bučan, ali mislim da je to dovoljno. Hteo bih da razgovaram sa vama, mister.

– Znam ja tu priču, stranče – odvratio je starac grubo. – Gubi se, inače će ti sledeći kuršum prosvirati lobanju! – dobacio je energično, ne želeći da stranac po bilo čemu oseti da on blefira.

Ali, naredne reči koje su doprle iz tame razvejale su mu i poslednju nadu.

– Vi više nemate municije.

Džordž Majer se skamenio. Odakle bi stranac to mogao da zna? Ne, ne... bio je to blef, jeftin i podmukao.

Ali, to nije bio blef već samo logičan zaključak. Majer bi sigurno pucao još koji put samo da je imao municije. Ipak, još uvek se nije predavao.

– Ako mislite da više nemam municije, onda dođite ovamo do mene!

– U redu, dolazim – glasio je došljakov odgovor.

Sada je gotovo, pomisli uspaničeno stari kopač. Video je stranca kako ustaje, sasvim jasno je mogao da razazna njegovu vitku priliku i spor, siguran hod koji je mogao da prati na mesečini...

Da ima bar jedan metak!

– Ni koraka dalje ili ću da povučem obarač!

– Ja nemam oružje u rukama, mister Majer. Shvatite da hoću sa razgovaram sa vama.

– Ko ste vi? – upitao je kopač, a u njegovim rečima zatreperio je tračak nade.

– Moje ime je Holidej. Večeras smo igrali poker.

– Shvatam. Sada ste došli da uzmete ostatak mog zlata.

Dok Holidej se jedva čujno nasmejao.

– Ne, mister Majer – izgovorio je umirujućim tonom.

– Šta onda hoćete?

– Rekao sam već. Moram da razgovaram sa vama.

– Ne znam o čemu bismo nas dvojica mogli da razgovaramo. Vi ste zaradili moje zlato za koje ću morati da dirinčim još godinu dana da bih ga nadoknadio. Bez obzira na to, mi smo kvit. Igrali ste pošteno i ja više nemam šta da dodam.

Džordž Majer priđe još nekoliko koraka. Sada se između dvojice ljudi nalazila samo gomila pepela. Ipak, kopač je još uvek čvrsto držao svoju pušku kao da mu još uvek može pomoći.

– Ako sam dobro shvatio, vi imate sina, mister Majer? – raspitivao se Džordžijanac.

– Da... imam sina – odvratio je čovek iznenađeno.

– Iz razgovora sam zaključio da je dečak bolestan!

– Nepokretan je. Kao malo dete pao je pod kola sa arnjevima. Od tada više ne može da hoda.

Dok je neko vreme ćutao, a onda tiho odvratio:

– Povreda kičme, dakle?

– Otkud vi to znate? Pa da, vi ste doktor, zar ne? Mislite... da mu se još može pomoći? – upitao je bojažljivo.

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Zavisi od težine same povrede. U svakom slučaju, morali biste sa sinom da putujete na Istok da potražite pomoć i pokušate da ga izlečite.

Stari je tužno klimnuo glavom. Shvativši da pred sobom ima osobu u koju može imati poverenja, ispričao je Džordžijancu svoju sudbinu, uključujući tu i priču o susretu sa kockarom u Pueblu.

– Da, da, tako je bilo, mister Holideje. On mi je na pokeru uzeo sve zlato. Nije ni izbliza bio kao vi. Hoću da kažem da niste varali, iako su ljudi u salunu to na početku mislili. Međutim, onda sam kasno primetio da onaj čovek vara. Ako ikada budete imali prilike da natrčite na njega, setite se da se zvao Krejg Haronej. Budite obazrivi, jer je vešt u prevari.

Džon Holidej je ovde u planinama prvi put čuo ime čoveka koji će u njegovom životu odigrati prilično ružnu i neprijatnu ulogu. Nije ni slutio da će do tog susreta ikada doći, jer mu je trenutno bilo na umu nešto sasvim drugo.

Kopač zlata prešao je grubim dlanom preko čela kao da hoće da odagna ružne misli.

– Mislim da bi bilo bolje da ponovo zapalimo ovu vatru, Dok. Prilično je hladno.

– Ne, bolje nemojte..

– Zašto? – upita Majer iznenađeno. – Kod mene gori svake noći.

– Ne podnosim dim, mister. U svakom slučaju, čim završim razgovor sa vama, nastavljam put.

– Ako vi tako kažete – složi se kopač pomirljivo.

Dok je u međuvremenu već krenuo prema svom konju. Odveo ga je u senku male kolibe i privezao za drveni stub. Zatim se vratio do zgarišta noseći pod miškom pokrivač i bisage.

– Možemo li da sednemo? – upitao je i spustio se kraj ugašene vatre. Pritom je iz bisaga izvukao flašu brendija i pružio je Majeru.

– Hvala, Dok. Ja, nažalost, nemam ništa čime bih vas ponudio – kazao je i povukao gutljaj iz boce..

Holidej prihvati flašu, pa poteže i sam iz nje. Lice mu se nije videlo pošto mu je mesec obasjavao samo leđa. U trenutku je zavladao tajac tako da se mogao čuti i najmanji šum.

– Ja imam jednog prijatelja u Bostonu – počeo je Dok. – Izvanredan je lekar, jedan od vrhunskih hirurga. Treba da odete do njega, kažete da vas ja šaljem i poručite mu da sam u planinama Kolorada. Siguran sam da će on pomoći vašem sinu. Zove se Ričard Hopkins.

Majer odahnu sa olakšanjem.

– To je zaista ljubazno od vas, mister. Sigurno ćemo otputovati čim sakupimo novac. Dobro je da čovek zna kome valja da se obrati. No, moj Džimi treba da sačeka još godinu dana da prikupim dovoljno zlata da bih platio lekare.

Holidej je lagano otvorio bisage i izvukao iz njih platneni džačić.

– Nećete morati toliko da čekate. Evo, ovo je zlato koje ste večeras izgubili.

Kopač poskoči kao oparen.

– Ne, Dok, to ne mogu da prihvatim! Vi ste me pošteno pobedili i niko mi nije kriv što ne mogu da odolim kocki! Ne, ne, zlato je vaše! – pobunio se kopač.

– Ono pripada vašem sinu, mister Majer! – odvrati ovaj oštro. – I sami ste svesni da dečak treba da ozdravi i to je sada najvažnije – dodao je Dok glasom koji nije trpeo protivljenje. U stvari, bio je to glas čoveka kome je bolest izmenila tok života.

Kopač je ubrzano disao... Ovo što je doživljavao bilo je toliko neverovatno da mu se u određenom trenutku činilo da sanja.

– Ne znam... zaista ne znam kako da vam zahvalim, mister Holidej... – jedva je procedio.

U tom trenutku dogodilo se nešto tako neobjašnjivo i neverovatno da stari čovek nije stigao ni da trepne. Mirno je sedeo razrogačenih očiju, čuo povike i video sevanje plamena iz revolvera. Nigde nije video Holideja. Iznenada, taj čovek kao da je u zemlju propao.

Za trenutak je zavladala tišina, a onda su ponovo odjeknuli pucnji. Ovo ga puta bilo je to iz daljine. Onda se sve utišalo. Samo se čuo potmuli topot kopita nekoliko konja koji je iz momenta u momenat postajao sve slabiji.

Mesec se povukao iza kamenitih vrhova.

Džordž Majer se malo pribrao mada još uvek nije znao šta se dogodilo. Kolena su mu klecala dok je panično utr-

čao u kolibu da uzme municiju. Kada je izašao napolje začuo je Holidejev glas.

– Mister Majer?

– Prokletstvo! Kakva je to pucnjava bila!

Dok se nasmejavao na svoj tipičan, uzdržani način.

– Pa, mogu vam reći da sam očekivao bandu.

– Kako to? Mislim... kako ste ih očekivali?

Holidej se nakašlja i odvrati.

– Radi se o pravim početnicima, slobodno mogu reći amaterima. Čuo sam ih još kada su dole, kod reke, skrenuli na planinsku stazu. Ali, sami ste za to krivi. Kada ste ustali od kockarskog stola i prišli baru, saopštili ste krčmaru da ste prokockali pola godišnje zarade.

– Da, pa šta s tim? – Majer nije razumeo o čemu Dok govori.

– To su čuli neki od ovih momaka i zaključili da sigurno imate bar još toliko novca koliko ste izgubili u salunu. Znači, na neki način ste se odali. Razumete li?

Stari kopač mehanički klimnu glavom. Odmah zatim mu je sinulo. Dok Holidej nije došao ovamo samo da mu vrati zlato, već i da ga zaštiti od napada.

Prokletstvo, kakav je to neobičan čovek! Bez njegove pomoći ležao bi mrtav pored ugašene vatre. A šta bi se onda desilo sa njegovim dečakom?

Još uvek je bio toliko uzbuđen pa nije ni primetio da je Holidej otišao po svoga konja. I pre nego što je mogao još jednom da mu zahvali, čuo je škripu

sedla, a odmah zatim i topot kopita koji se udaljavao putem prema reci.

Sunce je bacalo svoje prve rumene zrake preko visokih planina i tama je ustupila mesto svetlosti. Stari Džordž Majer je još uvek sedeo ispred kolibe. Te noći nije ni oka sklopio. Pred nogama mu je ležao džačić sa zlatnim grumenjem. Tek sutradan, pri dnevnoj svetlosti mogao je bolje da ga osmotri.

U njemu je bilo dva puta više zlata nego što je izgubio prethodne večeri. Bila je to sasvim dovoljna količina da plati lečenje za svog sina. Kakav čovek, pomislio je gañuto.

* * *

Još od trenutka kada je izašao iz kočije u društvu prelepe crvenokose devojke, Krejg Haronej je bio glavna atrakcija u Česterfildu, malom gradu na obali Misurija. Tačnije rečeno, pažnju su podjednako privlačili kako on, tako i njegova kći Ketlin. Nešto demonski zlo je zračilo sa njegovog bledog lica. Već punih sedam dana su boravili ovde. Sedeo je svake večeri za kockarskim stolom i neprekidno dobijao.

Ketlin je izgledom bila sušta suprotnost ocu. Ako je Krejg Haronej bio oličenje zla, devojčine smaragdno zelene oči zračile su anđeoskom blagošću i toplinom. Posebno je padala u oči njena duga kovrdžava riđa kosa koja je devojčinoj lepoti davala posebnu privlačnost.

Većina ljudi ju je zadržano posmatrala dok je stajala iza stolice svoga oca i kao dobra vila, donosila mu sreću u igri. Dugotrajna bdenja u zadržanim kockarnicama i salunima još nisu ostavila traga na njenom lepom plemenitom licu, isto kao što ni podvale njenog oca nisu doticale njenu neiskvarenu dušu. Ona je samo stajala pored oca verujući da mu donosi sreću.

Stvarnost je, međutim, bila sasvim drugačija.

Zaneti njenom lepotom, ljudi su zaboravili da motre na vešte prste starog kockara. A baš tako je Krejg Haronej pobeđivao i dobijao. I zaista, on je u to vreme bio možda i najveštiji varalica na Zapadu. Promišljeno i mudro je koristio kćer za svoje kockarske podvale. Ketlin je privlačila i fascinirala žrtve koje je on bez milosti čerupao. Istini za volju, treba reći da je devojka u svemu tome bila sasvim nedužna. Igrala je svoju ulogu verujući da čini dobro, iz naivne ljubavi prema svom ocu.

Ovaj neobičan par nikada nije dugo boravio u jednom gradu. Zadržavali bi se najviše nedelju dana, a onda kretali dalje. Za njima su ostajale glasne psovke ili samo tihi bes ljudi koji su izgubili svoj novac.

Osim neprijatnih reči, na životnom putu Krejga Haroneja pokatkad bi bila prolivena i krv.

U stvari, niko ne bi pomislio da ovaj čovek nalik na starca može tako brzo da potegne „kolt“. U futroli je nosio revolver kalibra 35 sa kratkom cevi.

Kad god bi povukao oružje na nekoga, izlazio bi kao pobednik iz dvoboja, što znači da je za sobom ostavljao samo leševe. Međutim, uspevao je da se izvuče, jer je to, igrom slučaja, uvek kvalifikovano kao nužna odbrana.

Što se tiče mlade devojkice, ona je obožavala svoga oca i verovala u sve što je govorio. Za nju je on bio progonjeni čovek tako da je bez protivljenja išla za njim iz grada u grad, iz države u državu. Život im je bio nestalan i nimalo ružičast, ali ona se nije tužila zbog toga. Čutke je prihvatila trenutnu sudbinu verujući u bolju i srećniju budućnost.

* * *

– Vreme je da krenemo dalje, dete
– rekao je Haronej stojeći ispred ogledala i vezujući svilenu kravatu.

Devojka je stajala pored prozora, zagledana u noć.

– Kuda putujemo?

Kockar se okrenuo i pogledao svoju kćer. Osmeh mu je bio ružan i bezbojan kao, uostalom, i njegovo lice.

– Putujemo u Sent Čarls – kazao je mirno. – Tamo bismo mogli da ostanemo nekoliko nedelja. Ovde sam zaradio dovoljno novca.

– Sent Čarls – ponovila je Ketlin zaneseno. – Tamo nećeš igrati, zar ne, oče?

– Prvih nekoliko dana sigurno neću, draga. Nego, hajdemo sada dole. Možda će se naći još neko ko će želeti da se oslobodi svojih dolara.

I takav se stvarno našao.

U pitanju je bio Stiv Kramer, kapetan broda „Medison” koji je plovio Misurijem. Kao čovek koji je tek prispeo u grad nije ni poznavao Haroneja, niti se našao neko da ga upozori da se čuva prevejanog kockara. Baš te večeri je doplovio brodom, a već sutradan je trebalo da nastavi put.

Kapetan je bio čovek pedesetih godina, prosede kose i lica ogrubelog od vetra i sunca. Ceo njegov život bio je ispunjen teškim radom na brodu čiji je kapetan postao tek pre nekoliko godina. Nije bio čest posetilac saluna, a još ređe mu se događalo da sedne za kockarski sto. Verovatno se to ne bi desilo ni ove večeri da nije bilo crvenokose devojkice izvanredne lepote.

U istom trenutku kada je ušao u salun, ugledao je Ketlin kako silazi širokim stepeništem. Čoveka koji je išao iza nje udaljen svega nekoliko koraka, potpuno je prevideo.

Na dnu stepenica otac i kći su zastali. On je nešto šapnuo devojkici i ona je kratko klimnula glavom.

Ketlin je prišla baru i stala odmah iza kapetana. Nije ga udostojila ni jednim jedinim pogledom, nego se obratila krčmaru.

– U koje doba poštanska kočija sutra kreće za Sent Čarls?

– Zar ćete nas već napustiti, gospođice? – upitao je krčmar ljubazno se osmehujući.

Ona mu je uzvratila osmeh.

– Da, želimo sutra da otputujemo.

– Zar vam se ne dopada u našem gradu, gospođice Haronej?

– Meni se dopada – odvratila je devojka i nesvesno pogledala prema ocu.

Krčmar je sledio njen pogled i u trenu je razumeo.

– Da, da, shvatam. Ali, sutra nema ništa od puta. Kočija polazi tek za dva dana.

Kapetan Kramer je osluškivao razgovor i pritom potpuno zaboravio na viski koji mu je krčmar natočio. Pogled mu je bio prikovan za devojčin profil i šarenu maramu koju je nosila oko vrata. Pre nego što je progovorio, značajno se nakašljao.

– Smem li da vam se predstavim, gospođice? Ja sam Stiv Kramer, kapetan „Medisona”. Moj brod isplovjava već sutra ujutru i pomislio sam... Možda biste mogli da putujete sa mnom?

Ketlin se lagano okrenu, a oko usana joj zaigra detinji osmeh.

– Vi ste kapetan?

Kramer se ponosno isprasio i pokazao širite na uniformi.

– Da, gospođice. Ja upravljam „Medisonom” i vozim ga duž velike reke. Slučajno sam čuo da vi ujutru polazite za Sent Čarls.

– Da, u osam sati. I stvarno bi bilo lepo kada biste nas povezli. Molim vas, hoćete li to reći mome ocu? – upitala je pokazujući za zeleni sto za kojim je sedeo Haronej, pretvarajući se da razgovor između kćerke i kapetana uopšte nije čuo.

Kapetan Kramer je radosno podigao glavu.

– Vaš otac, dakle?

U njegovim rečima osetilo se izvesno olakšanje. Spremno je krenuo za devojkom prema kockarskom stolu.

* * *

Za par sati, Kramer je izgubio već skoro stotinu dolara. Za kapetana rečnog broda bila je to poprilična suma. Lice mu je postalo nekako tvrdo i ukočeno, a sinulo bi samo kada je ugledao Ketlinin osmeh.

Naime, devojka je takođe sedela za zelenim stolom, i to odmah uz njega.

Za šankom je stajalo nekoliko kaulboja. Momci su lagano pijuckali i povremeno bacali poglede prema stolu, odnosno prema lepotici riđe kose. U tim trenucima njihova ozbiljna, vetrom opaljena lica obasjavao je osmeh.

Krčmar je nervozno dobovao prstima po glatkoj ploči šanka. Bilo mu je očigledno neprijatno što kapetan Kramer gubi toliki novac u njegovom salunu. Tog čoveka znao je godinama i bio svestan da je teško zarađivao svoj novac. Pored toga, dobro je poznavao i njegovu neprijatnu, preku narav.

Kao iskusnom čoveku koji je decenijama živeo na Zapadu, krčmaru je bilo potpuno jasno da Haronejeva kockarska sreća uopšte nije bila prava. Da nije bilo devojke, on bi kao vlasnik saluna odavno zabranio Krejgu Haroneju da uđe u njegov lokal.

Pošto su završili igru, varalica sa žaljenjem podiže ramena.

– Ovo je zbilja nezgodno, gospodine Kramer. Nadam se da ćete u sledećoj turi imati više sreće.

Kapetan je počeo smeteno da pretura po džepovima, ali u njima više nije bilo novčanica.

– Sledeće ture neće biti, mister Haronej. Nemam više novca.

– Nije važno – odvrati on uz ljubazan osmeh. – Moja kći i ja smo u izvesnom smislu dužnici, kapetane. Ukoliko želimo da putujemo sa vama, moraćemo da platimo i karte, zar ne?

Kramer ga odmeri s nevericom.

– Ne mislite valjda ozbiljno? Hoćete da igrate u novac za putne karte?

– Ne treba da budemo sitničari, mister. Koliko je meni poznato, čovek se može kockati u mnogo šta.

Podmukli osmeh na kockarevom licu trebalo je da opomene kapetana. Međutim, Kramer na to nije obratio pažnju. Ponadao se da će mu se ipak osmehnuti sreća i da će u poslednjoj igri uspeti da povрати izgubljeni novac.

Uskoro je počela i ta, toliko željena, poslednja partija.

Igralo se u potpunoj tišini i vreme je letelo.

Onda se kapetanovo lice ozarilo radošću. Držao je u ruci tri keca, ovoga puta siguran da dobija.

Što se tiče Haroneja, on još uvek nije otvarao karte. Zatim je, ne podižući pogled, dobacio devojci:

– Hoćeš li mi od krčmara doneti jednu cigaretu, Ketlin?

Ona je ćutke klimnula glavom i lagano krenula prema baru. Hodala je gipko kao mačka i svi muški pogledi bili su upereni u nju. Svi su je posmatrali, osim jednog starijeg kauboja preplanulog lica koji je sedeo u blizini. Iako nije

skidao pogled sa kockara, tek krajičkom oka je primetio kako je stari pre-predenjak munjevitom brzinom izvukao kartu iz rukava.

Odmah zatim, mirno je spustio na sto četiri kralja.

Kapetan Kramer se lecnuo, iznenađeno posmatrajući karte koje je držao u ruci.

Videvši njegov izraz lica, kauboj se žustro nasmejao.

– Kapetane, u ovoj turi niste imali nikakve šanse!

Dok je Kramer još uvek zbunjeno ćutao, Haronej se namršti, a obrazi mu pocrveneše.

– Šta ste time hteli da kažete, mister? – upitao je muklo.

– Sa vama nisam razgovarao, stranče – odbrusi mu kauboj. – I nemojte da se pravite nevešti, jer tačno znate šta sam mislio.

Krejjg Haronej skoči kao oparen. Lice mu je bilo izobličeno od besa, a pogled pun mržnje. Bilo mu je jasno da je kauboj video prevaru. Sada mu je preostajalo samo jedno jedino rešenje, isto ono koje je koristio svaki put kada bi bio otkriven.

Ali, kauboj se nije predavao. Samo ga je prezrivo odmerio i odmahnuo rukom.

– Nemojte ni da pomislite da bih hteo bilo kakav dvoboj sa vama. Iskreno rečeno, vaši prljavi trikovi me se uopšte ne tiču. Ipak ću vam reći da sa mnom ne biste potezali karte iz rukava.

U tom trenutku kapetan Kramer je skočio i rukama snažno odgurnuo sto.

Dohvatio je kockara za ramena i povikao:

– Da li je tačno to što tvrdi ovaj kauboj?

– On je pripit i izmišlja! – branio se Haronej.

Kauboj je upravo ustao od stola i krenuo prema šanku. Kada je čuo kockareve reči, okrenuo se na potpeticama.

– Vi ste varalica, mister – kazao je hladno i prezrivo pljunuo na pod. – To, međutim, nije moja stvar. Samo sam kazao ono što sam video. I ponavljam da vam kod mene to ne bi upalilo, čak ni pod uslovom da vam ta zelenooka lepotica sedi za stolom.

– Vрати mi novac! – povikao je sada Kramer i ustremio se na prevaranta.

– Oče? Ne! – vrisnula je devojka, očiju razrogačenih od užasa.

Stari kauboj se zadovoljno smešio, verujući da će iskusni lađar dati dobru lekciju ovom prevarantu.

Ali, stvari se nisu razvijale u tom pravcu.

Niko nije video kada se kolt kratke cevi našao u Haronejevoj ruci. Tek odjednom, cev je zablistala osvetljena lampom.

– Odmah da ste me pustili – zaječao je Haronej. Ali, odmah zatim, uperio je kapetanu „kolt” u grudi.

Kramer se trže. Pustio je kockareva ramena i s nevericom pogledao u oružje.

– Šta to treba da znači? – upitao je, i sam svestan opasnosti situacije.

Kockar se isceri.

– Ako imate oružje, onda ga potegnite, kapetane. Ako ne, onda se ovoga

časa gubite iz saluna – procedio je jedva čujno.

Nažalost, Kramer je imao revolver i to je bila njegova velika greška.

Bilo je to prastaro oružje i kapetan nije gotovo nikada pucao iz njega, a naročito ne na živu metu. Uzani opasač ispod uniforme nosio je samo zbog toga što je svaki muškarac na Zapadu nosio oružje.

Grubim i snažnim udarcem kapetan je odgurnuo Haroneja unazad. Kockar je posrnuo, ali je ostao na nogama.

Kramer je zavukao ruku ispod kaputa.

– Dobro! Ako baš hoćeš, mogu se poslužiti i pucaljkom!

Rekavši to, izvukao je veliki revolver, ali onda se začuo prasak i... kapetan broda je bio mrtav. Kuršum ga je stigao pre nego što je uspeo da povuče obarač. Usijano olovo zarilo mu se u srce pre nego što je i savio kažiprst.

Za tren je zavládala tišina, a onda je kapetanov revolver tresnuo o drveni pod. Međutim, on je još uvek stajao nemičan i čudno raskoračen, pogleda upravljenog na blede Haronejevo lice.

U lokalu je vladala pritiskajuća tišina. Barutni dim je lebdeo između dvojice ljudi, a pre nego što se razišao, kapetan Kramer se sručio na pod kao posečeno stablo.

Ketlin je stajala kraj šanka i avetinjski bledog lica zurila u mrtvog kapetana. Osećala se strašno i nije imala snage da podigne pogled prema svom ocu.

Krejg Haronej je još uvek držao u ruci „kolt” kratke cevi iz koga se dizao tračak dima. Na njegovom licu nije bilo tuge niti kajanja: pre bi se moglo

reći da je zračio hladnokrvnošću i opreznošću.

– Svi ste videli, zar ne? – upitao je žustro. – Bila je to nužna odbrana, zar ne?

Niko mu nije odgovorio. Možda su prezrivi pogledi ljudi rekli više od bilo kakve reči. Varalica je instinktivno osetio da se situacija može lako okrenuti protiv njega. Nije mu promaklo držanje kaubojja ni odbojni izraz na krčmarevom licu...

Znao je da na svaki način mora da ode odavde. Ali kako? Skupio je svu snagu i pokušao da svom glasu da čvrstinu.

– Idem do šerifa, a vi ćete posvedočiti da je bila nužna odbrana!

I pre nego što je bilo ko uspeo nešto da kaže, sa ulaza se oglasio dubok muški glas.

– Ne morate ići po mene. Ovde sam!

Svi pogledi sada su bili upravljeni prema vratima. Na njima je stajao nizak, punačak čovek crvenog lica. Na glavi je nosio ogroman beli „stetson” što ga je činilo još manjim. Međutim, šerif Vinter nije bio tako bezazlen i bezopasan kao što je to možda na prvi pogled izgledalo. Što se Krejga Haroneja tiče, taj prokleti kockar bio mu je već neko vreme trn u oku. Ipak, do sada nije imao nikakve zakonske osnove da ga protera iz grada.

Sada mu je prišao kratkim, brzim koracima. I pre nego što je ovaj shvatio šta se dešava, njegov revolver se stvorio u šerifovom džepu.

Tek tada se odmakao i podozrivo odmerio kockara.

– To sam mogao i da pretpostavim – kazao je nezadovoljno. – Kada mi neki prevejani kockar dođe u grad i počne da operiše, rezultati su najčešće ovi. Dakle, šta se dogodilo, Vil? – dodao je obrativši se krčmaru.

Vlasnik saluna je izašao ispred šanka i uperio prst u kockara.

– On ga je ubio!

– To nije istina! – usprotivio se Haronej. – Kapetan je prvi potegao i... U pitanju je bila nužna odbrana!

– Kao i uvek – zaključio je šerif kratko.

– Nije bilo kao i uvek – dobacio je stari kauboj.

Šerif iznenađeno ustuknu. Pažljivo je odmerio to ozbiljno lice izbrazdano borama i shvatio da čovek zaista i misli ono što je rekao.

– Šta ste time hteli da kažete, mister...?

– Bejker – dopunio je ovaj i prišao koji korak bliže.

– Ovaj kockar je izvukao kartu iz rukava i to sam video svojim očima. Sada mi je žao što sam tako nešto uopšte pomenio. Da sam držao jezik za zubima, kapetan bi još bio živ.

Krejg Haronej je prebledeo od gneva, ali i straha. Situacija bi mogla da postane strašno nezgodna, ako se bude poverovalo kaubojevim rečima... Zbog toga se svom snagom ustremio na starog kaubojja koji je rekao da se zove Bejker.

– Lažeš, prokleti goniču krava! – povikao je. – Nemojte mu verovati, šerife! Taj kauboj je sa kapetanom imao dogovor!

Kauboju ozbiljnog lica hitro priđe kockaru i stavi mu pesnicu pod nos.

– Sa mnom nećeš tako, amigo! Izvukao si kartu iz rukava! Nažalost, kapetan je, poput ostalih, imao oči samo za tvoju... nazovimo kćerku. Uzgred rečeno, dobar ste tim, samo što kod mene ne bi prošli!

– Dosta pretnji i uvreda – prekide ih šerif odlučno. – O tome će odlučiti sudija – dodao je, a zatim se obratio kauboju. – Vi ćete morati da ponovite svoj iskaz i položite zakletvu.

Bejker glasno uzdahnu.

– Žao mi je šerife, ali mi sutra u zoru gonimo krdo dalje.

Za to vreme Haronej je bio na mukama. Osetio je kako ga obliva hladan znoj i ispod oka pogledao u kćerku.

Naravno, Ketlin nije verovala nikome osim njemu. Uostalom, tako je bivalo svuda i na svakom mestu. Još uvek je imao ogroman uticaj na nju tako da mlada devojkica nije videla ni ono što je bilo očigledno.

Šerif Vinter je grozničavo razmišljao. Znao je da ne sme da zadržava kauboja u gradu, a s druge strane... čovek je bio jedini svedok prevare. Naravno, nije se moglo osporiti da je Haronej delovao u nužnoj odbrani. Ali, ako bi bilo dokazano da je kapetan žrtva prevare, varalica bi bio izveden pred sud...

I baš kada mu se činilo da se nalazi u ćorsokaku, on se seti spasonosnog rešenja.

– Poći ćete sa mnom u kancelariju i tamo potpisati izjavu, Bejkeru – kazao je odlučno.

– Ako baš moram – promrmeljao je kauboju mrzovoljno. Očigledno, bilo bi mu mnogo draže da je ostao u salunu.

Kreig Haronej upitno pogleda šerifa.

– To znači da ja i kćerka možemo gore?

– Možete, ali samo da biste uzeli svoje stvari – odvrati čuvar zakona muklo.

– Vi ćete takođe sa mnom, Haroneje. Što se tiče devojkice, ona slobodno može da ostane u sobi. Ne verujem da je umešana u ovu prljavu stvar.

Kockarevo lice bilo je mrtvački bledo, a prsti čudno zgrčeni.

– Ne mislite to ozbiljno, šerife? Pa nemate nikakvog osnova da me zatvorite!

Čovek sa zvezdom ga je ljutito pogledao.

– Kako bi bilo da to prepustite meni? A vi bolje požurite, pošto nemam nameru da vas čekam satima!

No, Haronej nije želeo da tek tako položi oružje.

– U ovom trenutku mi ne preostaje ništa drugo, ali znajte da ću se žaliti na vas, šerife! Ketlin, pomoz mi da spakujem stvari – dodao je okrenuvši se prema kćerci. – Budi sigurna da će svaki sudija ustanoviti da sam u pravu, dete moje.

Pre nego što je krenuo ka stepenicama koje su vodile na sprat, odmerio je starog kauboja sa neskrivenom mržnjom.

Ništa ne govoreći, devojkica poslušno krenu za njim.

– Bilo bi dobro da požurite, Haroneje! – doviknu šerif prilazeći šanku.

Nije dobio nikakav odgovor. Sledećeg trenutka začuo se snažan tresak vrati-
ma, a onda se ponovo sve utišalo.

Krčmar je pozvao dvojicu ljudi koji su
brzo izneli kapetanovo telo. Tek tada
ljudi u salunu su tiho zažagorili.

* * *

Šerif je rukavom obrisao metalnu
zvezdu na levoj strani grudi i nestrplji-
vo pogledao u veliki sat požutelog broj-
čanika koji je visio na zidu iza šanka.

– Prokletstvo, već četvrt sata je gore!
Sada je prevršio meru! Najbolje će biti
da odem po njega. Koji je broj njegove
sobe, Vil?

Krčmar se na trenutak zamisli.

– On je sedam, a ona osam.

Čuvar zakona klimnu glavom i požuri
uz stepenice.

Nije prošlo ni pola minuta, a već je
jurio dole kao bez daha.

– Oboje su nestali!

Vlasnik lokala odmahnu glavom.

– To je nemoguće, šerife! Gore nema
izlaza. Ako su hteli napolje, morali su
kroz lokal. Kladim se da su se negde
prikрили.

Vinter se gorko osmehnu.

– Prozor u njegovoj sobi bio je otvoren.

– Pa šta?

Šerif pokaza palcem na stepenice.

– Idi gore pa vidi sam. Očigledno je
da su zbrisali kroz prozor. Sam đavo
zna da li ih sada još mogu naći! – dodao
je žureći prema izlazu.

Stari Bejker se okrete i obrati se kau-
bojima sa kojima je bio u društvu.

– Koliko vidim, moja izjava šerifu
više neće biti potrebna. Da popijemo
još po jedno piće, momci? Krčmaru,
jedna tura na moj račun!

Momci sa osmehom prihvatiše ponu-
du i priđoše šanku.

Činilo se da je u salunu ponovo zavla-
dala uobičajena atmosfera.

* * *

Na privezištu, na palubi starog „Me-
disona” fenjer je goreo samo ispod ka-
petanskog mosta i bacao na brod svoju
slabu treperavu svetlost.

Mornar Barton imao je drugu stra-
žarsku smenu. Sedeo je na drvenoj sto-
ličici na palubi i dremao. Kraj njega je
ležala poluprazna flaša viskija.

Barton je bio strašno ljut pošto su svi
ostali otišli na kopno, a jedino njega
ostavili da stražari. Najviše ga je ljutilo
što je sam i što ne može ni sa kim da
razgovara. Ljuteći se i uzdišući, ponovo
se mašio za flašu i otpio gutljaj. Voleo je
dobro da popije i to je bio razlog što je
često dolazio u sukob sa kapetanom.

Istina, i drugi su pili, ali daleko ma-
nje od njega. Kapetan se tome nije pro-
tivio ako se to dešavalo u slobodnom
vremenu. Nije dozvoljavao da se pije u
toku plovidbe, jer mornar na brodu koji
je plovio Misurijem morao je biti veštiji
od ostalih. Ogromna reka bila je opa-
sna i imala stotine peščanih sprudova.
Oni su, u stvari, bili najveća opasnost
za brodove koji su krstarili njenim vo-
dama. I zato nijedan kapetan nije smeo
dozvoliti sebi da ima lošu posadu, od-

nosno, nespemne mornare koji bi mu doveli brod u opasnost.

Bila je skoro ponoć. Vetar se smirio i odmah je postalo toplije. Nebo je bilo vedro, tamnoplavo i posuto hiljadama zvezda.

Barton je iskapio ostatak pića, a zatim praznu flašu bacio preko ograde. Nervoznim pokretima počeo je da pretresa džepove i traži neku zaostalu cigaru. Sa olakšanjem je uzdahnio kada je pronašao jednu i pripalio je drhtavim prstima. U istom trenutku začuo je tiho pevušenje sa obale. Ne, pomislio je, to mora da je bilo na mostu...

– Grom i pakao! To je neka žena! – promrsio je Barton iznenađeno i ustao. Prišao je ogradi i napregnuto osmotrio obalu. Međutim, ništa nije mogao da razazna.

Ali, ženski glas se i dalje čuo, sada čak i jasnije. Izgleda da se žena nalazi na utovarnom mostu, zaključio je.

Pripiti mornar se zadovoljno nasmešio.

Nesigurnim korakom se uputio prema mostu i tamo zaista ugledao ženu. Bila je sama. Držala je ruke na ogradi i oborene glave gledala u tamne talse reke.

Mornar joj se lagano približio. Pri svetlosti zvezda mogao je da razazna da je još veoma mlada. Njena vitka figura jasno se ocrtavala na mesečini.

– Lepa noć, gospođice? – počeo je Barton svojim, od alkohola i jeftinog duvana ogrubelim glasom.

Pretvarajući se da je iznenađena, devojka stavi ruku na usta.

– Oh, odakle ste se vi stvorili?

– Samo bez straha, gospođice. Ja sam odavde, sa broda. Čuo sam vas kako pevušite i... evo me, tu sam – dodao je posle kraćeg ćutanja, ne primećujući senku koja mu se šunjala iza leđa, kao mačka.

I taman kada je hteo još nešto da doda, muški glas iza leđa učinio je da pretrne.

– Nemojte se uplašiti, prijatelju. Ja sam otac ove mlade dame i rado bih porazgovarao sa vama.

Uprkos naizgled prijateljskim rečima, Barton se smrtno uplašio. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se pribere i shvati o čemu se uopšte radi.

– Ko ste vi? Šta tražite ovde? – upitao je najzad.

– Pa... to je teško saopštiti u nekoliko reči. Samo da vas nešto pitam; ima li mogućnosti da vas ovde neko zatekne?

– Sam sam na palubi... Ostali su na kopnu – odvratio je mornar otegnuto.

Nepoznati čovek zadovoljno klimnu glavom.

– To je dobro. Dakle, slušajte! Nas dvoje bismo želeli da stignemo Sent Čarls. Kako smo čuli, ovaj brod sutra ujutro kreće baš u tom pravcu?

Barton je bio bezgranično razočaran što je sve dobilo tako poslovno i trezveno značenje. Zbog toga je odgovorio prilično mrzovoljno.

– Zato nije potrebno da se šunjate usred noći, mister. Brod polazi sutra u osam i ima dosta slobodnih mesta.

Čovek se nasmeja.

– To znam i sam, prijatelju. Ali, mi ne želimo sutra da se pojavimo na

palubi pošto nećemo da neko zna da putujemo.

Barton zviznu kroz zube i odmeri prelepo devojčino lice.

– Dakle, slepi putnici, zar ne? Umesto dolara ova mala može da...

– Trenutak, prijatelju, to sa dolarima je u redu. Za vas dve stotine! Mislim da to nije mala suma s obzirom da, kako sam obavešten, putna karta staje oko dvadeset.

Mornaru je na trenutak zastao dah. To je neverovatno privlačan iznos za koji je morao mesecima teško da radi, a sada ovaj tek tako nudi...

– Dakle, prijatelju? – trgao ga je strančev glas iz razmišljanja. – Zna li neko mesto na brodu gde bi mogli da nas sakrijete do Sent Čarlsa?

Barton se u trenu potpuno otrezniio i u času doneo odluku.

– Ako hoćete da putujete tajno, ne mogu da vam ponudim baš luksuznu kabinu, mister.

– To i ne očekujemo. Najvažnije je da nas niko ne nađe.

Tek sada je mornaru palo na pamet da bi mogao da pita za razlog ovakvog skrivanja. Konačno, znao je šta ga čeka ako slepi putnici budu pronađeni... Odmah se setio svog trogodišnjeg boravka iza rešetaka i nehotice uzdrhtao.

Videvši ga da razmišlja, Haronej postade nestrpljiv.

– Dakle, šta se dešava? Hoćete li ili nećete da zaradite te dolare? Polovinu ćete dobiti odmah, a ostatak kada stignemo u Sent Čarls.

– Da... naravno... – promumlao je mornar. – Ali, uopšte ne znam...

U tom trenutku sa obale su se začuli glasovi ljudi i topot kopita.

– Ovde ne moramo da tražimo, momci – začuo se dubok, jasan glas. – To je bio njegov brod... Odjahaćemo još jednom do severnog dela grada i malko ga pročešljati. Ako ništa ne nađemo, moramo sačekati do jutra.

– Da li su ovi vama za petama? – upita Barton uzbuđeno.

– Nije teško zaključiti da je tako – odvrati Haronej tiho.

– Šta se dogodilo?

– Ispričaću vam kasnije. Samo nas prvo smestite na brod. I mislite na dolare, mister.

Posle kraćeg oklevanja mornar je prelomio.

– U redu. Pođite za mnom!

Haronej i njegova kćerka krenuše za njim. Prepredeni prevarant je odahnuo sa olakšanjem. Uspelo mu je da umačne u poslednjem trenutku.

Barton ih je smestio u ostavu gde je bilo neudobno, tesno i skućeno. Osim toga, neprijatan miris je bio tako žestok da su devojci grunule suze. Bilo je mračno, pa je mornar otišao da donese lampu.

Devojka gorko uzdahnu.

– Zar je sve moralo da bude ovako, oče?

– Ovako je bolje, dete – uzvratio je kockar.

– Ali, ti si bio u pravu! Nisu mogli ništa da dokažu!

Prepredeni kockar je znao kako treba sa naivnom devojkom.

– Čini mi se da još nisi shvatila kako je ovaj svet surov, Ketlin. Ja jesam bio u

pravu, ali... dok u to ne ubedim ljude ko zna šta bi se dogodilo. I sama si videla da mi je šerif oduzeo oružje... I šta bih, u tom slučaju, mogao da uradim da su hteli da me linčuju?

– Ipak je sve tako užasno! – zajecala je devojka. – Zar ne bi bilo bolje da konačno prestaneš sa kockom, oče? Ovakko... povlačimo se iz grada u grad kao neki beskućnici.

– Sve to činim za tebe, Ketlin.

Nije osetila neiskrenost u njegovim rečima i poverovala mu je kao i uvek do tada. Bila je mlada i neiskvarena i već nekoliko godina, otkako joj je umrla majka, pratila ga je bez pogovora. Nije ni bila svesna činjenice da je postala saučesnik u njegovim razbojništvima.

* * *

Ventili su pištali i para je šikljala. Široke lopatice su se polako zaustavljale ne zahvatavši više vodu velike reke. Brod je stigao na cilj i spremao se da pristane,

Samo nekoliko minuta kasnije brod je bio ukotvljen. Posle gubitka kapetana, njegov pomoćnik dao je sve od sebe i brod je stigao na cilj.

Ubrzo se sve utišalo. Mnogi putnici su napustili brod, a oni koji idu dalje otišli su da se zabave u uvek bučnom Sent Čarlsu.

Ovaj moderni grad neodoljivo je privlačio strance. Ovde nije bilo drvenih pločnika i prašnjavih ulica, korala i bučnih kaubojka. Nasuprot tome, grad se odlikovao širokim bulevarima omeđenim visokim kamenim zgradama,

elegantnim barovima i prodavnicama, otmenim restoranima i hotelima. Sve to činilo je Sent Čarls neponovljivim i sasvim različitim od drugih, manjih gradova.

Takvo mesto bilo je kao stvoreno za kockara kova Krejga Haroneja. Ovde je duže mogao da ostane nezapažen, jer su mnoge kockarnice omogućavale da se dugo vremena krije među brojnim posetiocima i na njima isproba svoje prevare.

Ovoga puta varalica je napustio brod odmah posle ponoći. Naravno, pratila ga je Ketlin. Dole u ostavi ležalo je nepomično telo mornara Bartona. Krejg Haronej nije imao običaj da ostavlja svedoke, ali njegova kćerka to nije morala da zna.

Uskoro su se oboje izgubili između zgrada.

Posle kratkog vremena našli su se na Misuri bulevaru i ušli u predvorje hotela „Karlton”. Svetlost brojnih kristalnih lusterata obasjala je dvoje gostiju kojima je mladi crnac uslužno otvorio vrata.

Tek tada je stari prepredenjak shvatio da nešto nije u redu. Zaboravio je jedan detalj. Odeća im je bila prašnjava i umazana uljem, lica garava, a kosa u neredu. Najgore od svega bilo je što su tek na ovoj bleštavoj, raskošnoj svetlosti postali svesni u kakvom su stanju.

Krejg Haronej se jedva uzdržao da ne opsuje, ljut na sebe zbog ovakvog propusta. Za povratak je bilo kasno pošto ih je nekoliko zakasnelih gostiju već videlo. Sada su sve oči bile uprte na dvoje uprljanih i umašćenih pridošlica.

Ipak, što je učinjeno, učinjeno. Sada je trebalo smisliti odgovor i izvući se iz glupe situacije.

Ketlin je oborila glavu. Bila je crvena u licu i postićena.

Prevejani kockar se brzo snašao. Smislio je izgovor i na licu mu je zati-
trao osmejak. Galantno je pružio kćer-
ki ruku i kazao:

– Došli smo noćnim vozom iz Fergu-
sona. Napali su nas...

Priča koju je zatim ispričao bila je
vrlo uverljiva i naterala je hotelskim
gostima suze na oči.

* * *

Nebo nad Sent Čarlsom bilo je plavo,
bez oblaka, a dan lep i prijatan. Blagi
vetar pirkao je širokim bulevarima.

Pomoćnik čuvara zakona Mekenzi,
stajao je pred kancelarijom gradskog
šerifa i žmirkao na suncu. Bio je to još
mlad snažan čovek, lica opaljenog sun-
cem i simpatičnih tamnih očiju.

Srebrnu šerifsku zvezdu nosio je sa
ponosom i bio je vrlo predan svom po-
zivu. Ali, u Sent Čarlsu je bilo prilično
mirno tako da Mekenzi nije imao većih
briga.

– Idem u obilazak – dobacio je šerifu,
udobno smeštenom za pisaćim stolom.

– U redu – odvratio je ovaj. – Oko
šest treba da se vratiš, zar ne?

– Naravno – odvratio je dobroćudni
zamenik i mirno krenuo u uobičajenu
patrolu. Išao je prostranim bulevarom
sve do reke. Hodao je senovitom stra-
nom ulice i sa dosadom posmatrao pro-
laznike.

Bert Mekenzi je imao jednu veliku
slabost, a to su bile lepe žene. Kada
bi u ovom velikom gradu video neku
lepoticu, obavezno bi je naljubaznije
pozdravljao bez obzira da li je poznaje
ili ne.

To je, na neki način, dovelo Krejga
Haroneja u gadnu nepriliku, jer pomoć-
nik je ugledao lepu Ketlin baš u trenut-
ku kada je izlazila iz prodavnice šešira.
Na čas je zastala pred izlogom i pogle-
dom potražila oca.

Mekenzi joj je prišao, galantno se na-
klonio i skinuo šešir.

– Mogu li da vam pomognem, gospo-
đice? Tražite li nešto?

– Tražim svoga oca – odvratila je de-
vojka. Tek kada je to kazala ugledala je
zvezdu na mladićevim grudima i vidno
se trгла.

Na osnovu očevih priča, strah od še-
rifske zvezde naprosto joj se uvukao u
kosti.

– Hvala, vaša pomoć mi nije potreb-
na – odvratila je hladno, brzo okrenula
glavu od izloga i uputila se niz ulicu.

Međutim, uporni pomoćnik nije hteo
tek tako da odustane pogotovo što mu
se devojka izuzetno dopala. I zaista,
tako nešto posebno nije se često ni mo-
glo videti u Sent Čarlsu.

Zato je pošao za njom.

U istom trenutku Krejg Haronej je
upravo izlazio iz jedne prodavnice na
suprotnoj strani ulice. Naravno, odmah
je ugledao svoju kćerku i čoveka koji je
prati. Zbog svog načina života imao je
izuzetno razvijen instinkt i smisao za
opasnost. Primetio je zvezdu koja je na
suncu blistala na mladićevim grudima.

– Prokletstvo! – promrmljao je kroz zube. – Šta ovo treba da znači?

Naravno, nije prišao kćerki, već ju je sledio na određenom odstojanju. Mada je slutila da se tako nešto dešava, Ketlin se nije okretala. Ušla je u hol, uzela ključ i pre nego što je pošla uz stepenice, okrenula se i preko ramena osmotrila velika staklena vrata.

Pred ulazom je mirno stajao čovek sa zvezdom.

Devojku obuze paničan strah. Samo da otac baš sada ne naiđe, pomislila je zabrinuto.

Ali, to se starom liscu Krejgu Haroneju nije moglo desiti. Stajao je preko puta hotela, pritajen u senci nastrešnice i netremice posmatrao čuvara zakona.

Mekenzi se nije dugo zadržao. Još nekoliko minuta je posmatrao ulaz hotela u koji je zamakla prelepa devojka, slegnuo ramenima i krenuo dalje.

Haronej odahnu sa olakšanjem. Sa duše mu je spao težak teret. Ali, za koliko dugo? Zato je žurno prešao ulicu, ušao u hotel i prišao recepciji.

– Odmah mi spremite račun! Putujem!

– Kako želite – odvrati čovek ljubazno.

Haronej je već hitao uz stepenice.

– Jesi li ga videla? – upitao je kćerku ulazeći u sobu.

– Da, oče. Naravno, misliš na pomoćnika šerifa?

– Tačno! Šta je hteo?

– Pitao me je da li može da mi pomogne i da li nekoga tražim.

– I šta si mu odgovorila?

Ketlin je oborila glavu sa osećanjem krivice.

– Rekla sam mu da tražim svoga oca.

Haronejevo lice se izobličilo od besa. Oči su mu opasno sevnule, a obrve sastavile. Žustro je podigao ruku i udario Ketlin snažan šamar.

Devojčine oči se ispuniše suzama. Svakoga drugoga bi ovaj prizor duboko potresao, ali ne i Krejga Haroneja.

– Pakuj stvari! – naredio je suvo. – Moramo odmah da se izgubimo odavde! Tvoja glupost zaista nema granica! – dodao je, ne razmišljajući koliko je grub prema rođenoj kćerci koja ga je volela do obožavanja.

Ali, ni to nije osvestilo Ketlin Haronej. I dalje je bespogovorno slušala svoga oca i posmatrala svet njegovim očima.

Tek mnogo godina kasnije, kada je Krejg Haronej bio mrtav, a ona sama postala čest gost kockarskih saluna u velikim gradovima Zapada, noseći breme razočaranja zbog strasne i neuzvraćene ljubavi, mogla je na pravi način da sagleda karakter i ličnost svoga oca.

– Za pet minuta da si spremna! – dobacio je ljutito i zalupio vrata za sobom.

* * *

Mekenzi je stigao do ugla glavne ulice.

– Kakva lepotica! – promrmljao je sebi u bradu i zadenuo obe ruke za opasač. – Moram tako nešto izbiti iz glave. Takva lepotica nije za mladog šerifovog pomoćnika – zaključio je želeći nekako da se uteši. No, to je bilo lako reći, ali veoma teško učiniti.

Kad bi bar znao kako se zove! Bilo bi lepo misliti na nju znajući joj ime... A

onda mu je sinulo! Zabacio je šešir na potiljak i sklonio pramen kose sa čela. Kako se toga samo ranije nisam setio?

Brzo se okrenuo i pošao natrag prema „Karlton” hotelu. Zastao je na ulazu pozdravljajući portira koga je već dugo poznavao.

Čovek mu ljubazno otpozdravi.

– Šta ima novo, mister Mekenzi?

– Ništa naročito, mister Parkins – odvratio je pomalo zbunjeno. – Imam jedno privatno pitanje.

– Samo kažite.

– Pre pola sata u hotel je ušla jedna crvenokosa devojka. Da li možda znate ko je ona?

Čovek se dobroćudno osmehnu.

– Baš nemate sreće. Pre četvrt sata otputovala je sa svojim ocem.

Videvši razočarano mladićevo lice, Alan Parkins nastavi:

– Pa nije valjda tako tragično, mister Mekenzi? Trebalo je to dvoje da vidite prošle noći kada su stigli ovamo u hotel... Izgledali su kao skitnice i... – recepcionar prekide priču u pola rečenice i zagleda se u zvezdu na grudima pomoćnika šerifa. – Trenutak samo, mister, pa na njih je izvršen napad. To biste morali znati, zar ne?

Mladić se još više zbuni.

– Nama nije ništa javljeno – procedio je.

– To je veoma čudno. Njen otac je rekao da će odmah ujutru otići da obavešti šerifa.

– Pitaću gazdu. Možda je bio kod njega kada sam bio odsutan. Kaži mi, molim te, kako se zovu?

– Haronej. Krejg i Ketlin Haronej.

– Hvala ti. Videću sa šerifom – kazao je, a onda zastao kao ukopan i okrenuo se. – Haronej, rekoste? – ponovio je muklim glasom.

Čovek ga iznenađeno odmeri.

– Da. Krejg i Ketlin Haronej.

Mladić se u nekoliko koraka našao na ulici i što je moguće brže pojurio prema kancelariji.

Videvši ga kako uleće bez daha, šerif začuđeno podiže glavu.

– Šta je, Mekenzi? Šta se desilo?

– Ono dvoje Haronejevih su možda još u gradu. Do pre pola sata bili su u hotelu.

Šerif je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnuo glavom. U trenutku se setio vesti dobijene iz Česterfilda i prisetio se celog slučaja.

– Gde su sada?

– Ne znam. Portir mi je rekao da su na recepciji jednostavno rekli da odlaze.

Šerif baci pogled na zidni sat.

– Prokletstvo! Podnevni voz kreće za nekoliko minuta! Uzmi konja, možda ćeš ipak uspeti da ih stigneš. Oni su sigurno već u vozu!

Mekenzi je za tren bio napolju. U štali je našao osedlanog konja pripremljenog baš za takve potrebe i hitro ga uzjahao.

Ocenio je da mu je kucnuo odlučujući trenutak u životu.

* * *

Haronejevi su kolima stigli na železničku stanicu. Voz je već bio spreman za polazak. Lokomotiva je bila obavijena belim oblacima dima.

– Imamo sreće – došapnu Krejg svojoj kćeri. – Sledeći voz polazi tek večeras.

Devojka nije odgovorila. Bila je prilično neraspložena, a šamar joj je još uvek goreo na obrazu. Međutim, nije zamerala ocu što je tako postupio smatrajući da bolje nije ni zaslužila. Naime, njen odgovor pomoćniku šerifa bila je neoprostiva greška.

– Dođi, smestiću te sasvim napred, jer nije isključeno da nas prate – kazao je Krejg Haronej, a ona ga je poslušala bez reči. – Ja ću sesti pozadi pošto me niko ne poznaje.

Tako su i učinili. Ketlin se smestila u prvi kupe dok se Krejg vratio sasvim pozadi. Stao je na platformu poslednjeg vagona i posmatrao ljude oko voza. Vreme je đavolski sporo odmicalo i on je bio sve uznemireniji.

Najzad je došao čas polaska. Lokomotiva je tri puta prodorno zazviždala, izbacila šišteći oblak pare i točkovi su lagano zakloparali.

Haronej je sa olakšanjem odahnuo. Već je hteo da se okrene i vrati u vagon kada je ugledao jahača koji je jurio za vozom jašući zapenušenog konja. Što je najvažnije, jahač nije nameravao da stane. Iako je voz ubrzavao, on je pojačavao tempo pokušavajući da ga stigne.

Pošto se malo bolje zagledao u jahača, Haronej je prebledeo. Bio je to onaj isti pomoćnik šerifa koji je pratio njegovu kćerku.

Dakle, njegove zle slutnje su se obistinile, a to je značilo da su bili otkriveni. S mržnjom je posmatrao mladog

čoveka na konju koji ne samo da nije odustajao, već je svakog trenutka bio sve bliže i bliže vozu.

Haronej oprezno pogleda preko ramena sa radošću konstatujući da na platformi nema nikoga. To ga je prilično smirilo. Potražio je u džepu mali „deringer” koji je jutros kupio u gradu.

Onda se okrenuo. Bila bi ludost da puca tako blizu železničke stanice. Onda bi odmah obavestili šerifa, sledeću stanicu i... za njega samog bi bilo prilično neprijatno.

Mekenzi se sada nalazio svega desetak jardi iza kompozicije. Nije mu uspevalo da bar još malo smanji rastojanje: voz se sve više zahuktavao, a njegov iscrpljeni konj posustajao. Ali, uskoro je sledila uzbrdica i voz je počeo lagano da usporava...

Mekenzi mu je dao rukom neki znak.

Haronej je podigao ruke pokazujući da ne shvata šta mladić od njega hoće.

Voz je i dalje usporavao. Konj je njuškom skoro dodirivao platformu na kojoj je stajao varalica Krejg Haronej.

– Pomozite mi da uskočim! – doviknuo je čuvar zakona i nagnuo se preko sedla.

Pomoći ću ti, momče, pomislio je ovaj, a na licu mu je zaigrao satanski osmeh. Lagano se nagnuo preko ograde tako da je mogao da uhvati jahačeve ruke.

– Skačem! – doviknuo je Mekenzi.

– Hajde, krećite! – uzvratio je ovaj. – Voz će uskoro ubrzati!

Nakon toga jahač je izvukao čizme iz uzengija i odupro se o sedlo. Odbacio

se tako da je telom žestoko udario u gvozdenu platformu. Sada je visio sa druge strane ograde, a Haronej ga je držao obema rukama. Pre nego što ga je gurnuo, razbojnik je još jednom pogledao prema vratima.

I zaista, trenutak je bio pogodan pošto okolo nije bilo nikoga. Haronej je znao da mora munjevito da deluje...

Provukao je nogu kroz rešetku ograde, svom snagom tresnuo Mekenzija u lice i istovremeno trgao ruke. Mladi pomoćnik šerifa pogledao ga je zaprepasćenim pogledom i grčevito pružio ruke ne bi li se nekako uhvatio za ogradu, ali to mu nije uspelo.

Kockar mu podrugljivo doviknu:

– Pre nego što otputuješ u pakao, znaj da te je sradio lično Krejg Haronej!

Za to vreme mladićevo telo je sletelo sa platforme, prevrnuo se jedanput u vazduhu, a onda udarilo u žbunje na obali reke. Iako se već onesvestio, nije ostao da leži na jednom mestu. Poneseno inercijom, njegovo krupno telo nastavilo je da se kotrlja prema vodi.

Krejg Haronej je sve to mirno posmatrao uživajući u prizoru.

– Taj više neće jahati ni za jednim vozom – promrmljao je cinično i lagano ušao u vagon.

* * *

Mekenzija su tek u sumrak našli kauboiji koji su svoja krda terali na pojilo. Ugledali su ga kako leži obliven krvlju tako da mu se lice nije moglo razaznati. Visio je na jednom jakom, razgranatom

žbunu, neposredno uz obalu. Da tog žbuna nije bilo, šerifov pomoćnik bi našao smrt u dubokoj vodi.

Kauboiji su već počeli da mu kopaju raku kada je jedan od njih ugledao zvezdu. Ležala je malo dalje u travi, nekih pet–šest jardi od nesrećnog čoveka. Jedan od kauboja počeo je da trlja srebrnu značku rukavom.

– Prokletstvo, ako se ne varam, to je neki šerif! Njega ne možemo tek tako strpati u rupu i zasuti zemljom, momci.

Zvezda je išla od ruke do ruke, a lica kauboja postala su ozbiljna.

– Da, mislim da si u pravu, Ken – složio se nadzornik, visok, koščat čovek četrdesetih godina. – Moraćemo da ga ponesemo.

Kada su podigli telo da ga prebace preko konja, nesrećni Mekenzi je tiho jeknuo.

– Grom i pakao, skoro mi se sledila krv u žilama, momci – dobacio je nadzornik. – Zamalo da živog čoveka strpamo pod zemlju!

Svi su klimnuli glavama osetivši kako ih obuzima hladna jeza.

Ranjeni Mekenzi je izgledao zaista užasno. Celo telo bilo mu je u podlivima i modricama, a brojne ogrebotine prekrivene sasušenom krvlju. Kauboiji su ga položili na jedno cebe i previli ga koliko su znali i umeli.

– Džone, ti ćeš ostati sa njim – kazao je nadzornik. – Ako ga u ovakvom stanju stavimo na konja, neće preživeti ni jednu milju. Dovešćemo kola sa ranča, a jedan od nas će otići po lekara.

Tako su i uradili.

Zahvaljujući njima, pomoćnik šerifa je ostao u životu. Nekoliko nedelja je ležao bez svesti u bolnici u Sent Čarl-su, a kada se konačno probudio, sledilo je dugotrajno lečenje koje je potrajalo više meseci. Nažalost, izlomljena desna noga nikada se nije dovoljno oporavila. Posle nekoliko operacija Mekenzi je mogao da hoda, ali je ostao invalid. Desna noga mu je ostala kraća i celoga života ju je vukao pri hodu.

Što se tiče Krejga Haroneja, on je ponovo umakao. Naravno, bio je svestan da je za njim bila raspisana poternica.

* * *

Sunčeva svetlost se s mukom probijala kroz okna prozora na separeu i bacala gotovo avetinjsku svetlost na kockarski sto.

Zrnca prašine lebdela su u vazduhu kao najsitnije mušice, a plavičast duvanski dim ispunjavao je prostoriju. Gusti dimni oblaci dizali su se do tavanice.

Ovaj separe nalazio se u salunu „Henson” u Midlendu, malom stočarskom gradu u zapadnom Teksasu. Vlasnik lokala Henson bio je starac upalih obraza i umornih, upalih očiju.

Bilo je rano pre podne i lokal je bio skoro prazan kao u uvek u to doba. I sam Henson je stajao za šankom i dremao. Bolje reći, osluškivao je šta se priča u separeu gde su sedela četvorica kockara. Trojicu od njih je poznavao, jer su povremeno navraćali u njegov salun. Bili su to Džefri Kaster, Čarli Blum i Deni Votson. Za njih se govorilo

da su pljačkaši sa granice, ali to niko nije mogao sa sigurnošću da potvrdi. Uvek kada su navraćali u grad imali su dosta novca, a to je za Hensona bilo najvažnije.

Ali, četvrtog čoveka vlasnik saluna je danas video prvi put. Stigao je u grad jutarnjim vozom, a građani koji su se zatekli u glavnoj ulici u čudu su se okretali za visokim, naočitim strancem u elegantnom odelu. Naime, u takvoj odeći nije se dolazilo u Midlend, prašnjav stočarski grad zabačen u teksaškoj provinciji. Što se tiče susreta čudnog stranca sa kockarima, može se reći da je u pitanju bila puka slučajnost. Upoznali su se za šankom, razmenili nekoliko reči i nešto kasnije seli za kockarski sto u separeu.

Vlasnik lokala bacio je pogled na časovnik, a onda uzeo flašu i uputio se u separe. Samo što je zavirio unutra, Džefri Kaster ga spazi i ljutito se obrecnu:

– Nestani!

– Prokletstvo, unutra mora da je gusto... – procedio je Henson i odmah se vratio za šank.

Iskusni krčmar je imao pravo pošto je atmosfera u separeu bila više nego napeta. U momentu kada su ugledali elegantnog stranca za šankom, trojica kockara su bili ubeđeni da su naišli na pogodnu i laku žrtvu. Kada su shvatili da stvar ni izbliza nije tako jednostavna, strašno su se razočarali. Naravno, nisu ni sanjali da su seli da igraju sa možda najčuvenijim igračem na Zapadu, legendarnim Dokom Holidejem!

Od vremena kada je napustio Boston, nakon što je saznao da boluje od tuber-

kuloze, Dok se dosta promenio. Kada bi ga građani velikog grada, u kome je imao zubarsku ordinaciju, sada videli, teško bi u njemu prepoznali mladog zubnog lekara koji je tako uspešno započeo praksu. Za vreme svog boravka na Zapadu postao je snažniji, ramena su mu se raskrupnjala, a stas postao nekako čvršći i gipkiji. Venac sitnih bora oko leđeno plavih očiju nagoveštavao je veliko iskustvo i donekle, umor od života. Njegovo blede lice opaljeno suncem i šibano vetrom delovalo je tvrđe, oštrije, pa čak i neprijateljski resko.

Ali, elegancija kojom se odevao bila je nepromenjena. Nosio je tamno ili svetlosivo odelo, snežnobelu košulju sa svilenom mašnom i elegantni, tamni šešir.

U Midlendu se obreo prvi put i pošto je video „Henson” salun rešio je da večernjim vozom nastavi dalje. Mogao je to da bude sasvim miran i običan dan za Doka Holideja da se nije umešao slučaj. U isto vreme u grad su stigli trojica lupeža, ušli u salun da se osveže i ponudili mu partiju pokera.

Na usnama mu je zatitrao jedva primećan osmeh kada je uhvatio trijumfalan Kasterov pogled upućen prijateljima.

U stvari, sva trojica su u igru uložili veliki novac što je on odmah prihvatio. Dobio je nekoliko partija zahvaljujući blefiranju, ali i svom ogromnom iskustvu. Nastavili su da igraju sve dok banditi nisu ostali praznih džepova.

– Zar nećete više, gospodo? – upitao ih je mirno stavljajući u džepove novac koji im je oduzeo.

Čarli Blum je razrogačio oči dok se Deniju Votsonu osmeh zaledio na usnama. Onaj treći, Džefri Kaster, lagano je odgurnuo stolicu unazad i ustao dok su mu se oči pretvorile u dva uzana proreza. Uvukao je glavu u ramena i sa mržnjom osmotrio protivnika.

Zavladala je mučna neprijatna tišina koja je svakog trena mogla da se pretvori u eksploziju.

Samo je Dok sedeo mirno kao i pre, praveći se da ništa ne primećuje.

Sva trojica razbojnika su istovremeno pošli rukama prema revolverima, ali su zastali kao ukopani usred pokreta. Jer, cev Holidejevog teškog „kolta” već je bila preteći uperena u njih. Što se njega tiče, i dalje je sedeo u stolici i blago se osmehivao.

Naravno, iznenađenje trojice razbojnika ne bi bilo toliko da su znali ko je čovek za njihovim stolom. Smatrali su ga nekim naivnim putujućim trgovcem koga će lako opelješiti.

Tek sada su shvatili da pred sobom imaju čoveka koji ne samo da vraški dobro igra poker, nego izvanredno barata oružjem.

Holidejev metalni glas prenuo ih je iz razmišljanja.

– Ne tako, gospodo! Kockamo se, ali bez pucnjave!

Džefri Kaster opsova kroz zube.

– Ostavite pucaljke, momci – rekao je okrenuvši se prema prijateljima. – Ovoga puta on je dobio partiju!

Čarli Blum je nešto ljutito promrsio. Naravno, ovakav ishod mu nije odgovarao.

– Videćemo se mi opet – dobacio je ljutito. – Budite uvereni da sa našom lovom nećete napustiti Midlend, mister...

– Holidej – dopuni ga kockar s blagim osmehom.

Deni Votson munu Kastera u rebra.

– Šta je, šta hoćeš? – odvrati ovaj gnevno.

Međutim, Deni Votson još uvek nije bio u stanju da izusti ni reč. Piljio je u Džordžijanca kao da je pred sobom video utvaru.

– Prokletstvo, pogledajte ovaj „lincoln”!

Džefri Kaster je bio nestrpljiv.

– I šta si tim? Zbog čega si se tako ukupio? Govori!

– Grom i pakao, zar nisi čuo njegovo ime, Džefri? Holidej!

Kaster ga ljutito odmeri.

– Čuo sam, čuo... Što se mene tiče, može se zvati kako ga volja, ali sa našim dolarima neće napustiti grad.

Iznenada se namrštio, a na čelu mu se pojavila duboka bora. Čini se da je tek sada počeo da razmišlja. Iskosa je pogledao u Džordžijanca i tiho ponovio njegovo ime.

– Holidej?! Negde sam već čuo to ime – kazao je i lupio se šakom po čelu. – Baš sam prokleta budala! Dok Holidej, kockar i revolveraš! – dodao je i prasnulo u grohotan smeh. – A mi, idioti, mislili da smo uhvatili neku naivčinu!

Kaster se odjedno, uozbiljio. Sa oba lakta se naslonio na zeleni sto i nagnuo se napred. Sada je razmak između njegovih snažnih grudi i Dokovog oružja iznosio jedva pola jarde.

– Sada me slušajte, mister. U redu, naseli smo na vaše trikove, ali samo zbog toga što nam ranije niste saopštili svoje ime.

– Zar ste me tako nešto pitali? – cinično je uzvratio Dok.

– Ne, nismo. Ali, to sada i tako više nema značaja. Možda ste kod većine imali sreću i dobro prošli, ali ovoga puta ste natrčali na pogrešne. Dakle, moj predlog glasi: vratite nam naše dolare i slobodno se izgubite!

Dok se nasmeja.

– Mislim da ćete se vi izgubiti.

Rekao je to sasvim mirno, mada je onaj ko ga je poznavao mogao u tom miru da nasluti jasnu i opasnu pretnju.

– Đavola ćemo učiniti tako nešto! – prosiktao je Kaster.

Džordžijanac je podigao „kolt” i nanišanio na levu stranu snažnih razbojnikovih grudi.

– Brojaću do tri – kazao je tiho.

Kaster je prebledeo.

– Ne mislite li valjda ozbiljno?

– Ne može biti ozbiljnije.

On se bez reči podiže.

– Hajde, momci, krećemo! – naredio je, a onda se ponovo okrenuo prema Doku. – Kao što sam već rekao, videćemo se ponovo, mister. Ali, obećavam vam da će tada biti mnogo drugačije.

– Ja vas u tome ne mogu sprečiti – mirno odvrati Dok.

Razbojnicu su pošli tiho gundajući. Na vratima su zastali, još jednom s mržnjom odmerili svoga protivnika, a onda s treskom zalupili vrata.

Holidej je vratio oružje u futrolu. Tvrd i odlučan izraz njegovog lica se

odjednom promenio. Činilo se da je pomalo razočaran i umoran. Sedeo je nekoliko minuta bez pokreta, a onda ustao od stola i prišao prozoru obuhvativši dvorište zamišljenim pogledom. Koliko dugo već ovako luta, upitao se. Dokle će to trajati? Zašto mu se sve ovo dešava?

Odvojio se od prozora i napustio separe. Kada je prišao šanku, lice mu je opet bilo nekako oštro i hladno. Bilo je to nedokučivo lice kockara Holideja, onakvo kakvo su ljudi viđali za zelenim stolovima po kockarnicama Zapada.

Kada se naslonio na šank, Henson ga radoznalo upita:

– Vi ste Dok Holidej?

– Da, tako se zovem – odvrati on preko volje. – Molim vas, dajte mi jedan brendi.

Krčmar mu je natočio piće drhtavom rukom.

– Već sam pomislio da je Kaster napravio rđavu šalu.

– Kako to mislite, rđavu?

Henson je slegnuo ramenima.

– Tako se obično kaže, mada mogu reći... Čujte, meni je svejedno, mister. No, znate one ludake sa zvezdama. Njima nipošto ne odgovara kockar ili re...

Krčmar je zastao u pola reči, brzo natočio sebi viski i ispraznio čašu na-iskap.

– Nemojte mi uzeti za zlo, ali o vama se tako govori, mister. Hoću samo da vas upozorim na onu trojicu sa kojima ste igrali poker.

– Zbog čega? Zar ih poznajete?

– Itekako – odvratio je tiho i nagnuo se prema sagovorniku. – To su najo-

bičniji pljačkaši i prokleti kradljivci stoke.

Dok izvuče iz džepa jednu od svojih dugih cigara, a krčmar kresnu palidrvce.

– Ako hoćete, možete da izađete preko dvorišta, mister.

Preko Holidejevog lica preleteo je prezriv osmeh. Bila bi to poslednja stvar koju bi čovek poput njega učinio u životu: da zbog trojice gnevni razbojnika šmugne kao pacov na sporedna vrata.

– Oni vas čekaju napolju! – opomenuo ga je Henson. – I ne zaboravite da ih je trojica.

Dok klimnu glavom.

Vlasnik saluna bio je tog trenutka čvrsto uveren da Holidej srlja u sigurnu smrt. Po tome se nije razlikovao od mnogih drugih koji nisu verovali da će se Dok izvući iz najrazličitijih izuzetno opasnih situacija.

* * *

Šerif Morli je toga jutra odjahao van grada zbog nekih obaveza, a kasnije se ispostavilo da je za njega samog bilo mnogo bolje što se toga dana nije nalazio u gradu. Istina, Morli nije bilo plašljiv čovek, ali ni neki naročit junak. U svakom slučaju, sa trojicom razbojnika ne bi izašao na kraj.

Sada je glavna ulica bila pusta. Samo su se trojica razbojnika ukopali na mestu i stajali bez pokreta.

Ceo grad je već znao koga su čekali. Naravno, bio je to Dok Holidej!

Kockarevo ime se kao požar širilo od kuće do kuće. Radoznali su stajali na prozorima, sigurno zaklonjeni iza zavesa i čekali.

Niko nije ni pomišljao da spreči tu neravnopravnu borbu. Uostalom, kako bi to i učinio?

Što se tiče bandita oni su bili strpljivi, ali ne potpuno mirni. Dok je Kaster mirno stajao na sredini, onako snažan i iscerenog lica, dotle je Blum koji je stajao malo udesno, bio izuzetno nervozan.

– Koliko dugo još treba da čekamo tog psa? – upitao je gnevno.

– Dok ne dođe – uzvratio je Kaster odlučno.

– To može dugo da potraje – dobacio je Votson koji se nalazio na levoj strani.

– Ako je zaista u pitanju Dok Holidej, neće trajati dugo – zaključio je krupni razbojnik snažnih ramena. – Taj do sada nije pokušao da izbegne nijedan dvoboj.

– Društvo, ja bih se povukao – dobacio ime je Blum mirno. – Draže mi je da ostanem u životu nego da poginem glumeći osvetnika.

– Ti si kukavica! – zagrmio je Kaster. – Ostaćeš ovde, samo da znaš!

– A ti si budala! Zašto se uopšte tučemo sa tim Holidejem? On je kockar i pakleno dobar revolveraš! Do sada još niko nije uspeo da ga savlada, koliko sam čuo i z priča.

– O tome je trebalo ranije misliti – umešao se Votson. – Ako sada uhvatimo maglu, šta će biti sa našim ugledom?

Sunce se lagano bližilo zapadu pa je plava boja neba dobijala divan, tamno-crveni odsjaj. Senke trojice razbojnika koji su još uvek stajali na ulici dobile su džinovske, natprirodne dimenzije.

Za pola sata je trebalo da stigne večernji voz kojim je Holidej želeo da napusti grad.

– Sada će doći – dobaci Kaster žustro, ne želeći da prizna da se ni sam ne oseća najprijatnije. Urađeno je ono što je urađeno i nije bilo uzmicanja.

– Otkud znaš da će baš sada doći? – dobacio je Votson tiho.

– Henson mi je kazao da želi da se ukrca na večernji voz.

Čarli Blum se snažno ugrize za usnu. Gledao je u drvena vrata saluna pokušavajući da se smiri, ali to je išlo dosta teško.

Ipak, došao je i taj trenutak

– Eno ga, dolazi – prošaputao je Votson.

I zaista, krila na vratima saluna su se rastvorila i Dok je izašao na pločnik. Narandžasta kugla zalazećeg sunca bojila je njegovu košulju prugama koje su stalno pomerale. Sam Dok je bio izuzetno miran i krenuo je napred laganim, gipkim koracima. Što je najneobičnije, trojicu razbojnika nije udostojio ni jednog pogleda. Idući prema železničkoj stanici, bez straha im je okrenuo leđa.

Posmatrači sakriveni iza prozora gotovo da nisu disali.

– Ustreliću ga! – povikao je Blum ohrabren činjenicom što im je Dok okrenuo leđa. Hteo je zaista da potegne, ali ga je Kaster prostrelio pogledom.

– To nikako nećeš učiniti.

Sada se Dok nalazio nekih petnaestak metara daleko od njih. Što je još važnije, nalazio se između razbojnika i zalazećeg sunca čiji su im zraci sijali pravo u oči. Kada je pošao ulicom i okrenuo im leđa želeo je da se tako nešto i dogodi. Naravno, oni nisu ni bili svesni da su naseli, odnosno, da ih je Holidej nadmudrio.

Džefri Kaster spustio je desnicu na dršku revolvera.

– Holideje!

Ovaj poziv prolomio se praznom ulicom kao krik.

Dok je zastao, a onda se polako okrenuo.

– Šta je?

– Znae šta je u pitanju, Holideje – odvratio je snagator. – Vratite nam naše dolare.

– Ne vidim razlog za to – mirno je odvratio.

Kaster se isprasio kao da je ponovo stegao samopouzdanje i veru u sopstvene snage. Bilo bi doista smešno kada njih trojica ne bi bili u stanju da izađu na kraj sa ovim kicošem.

– Varali ste u igri, Dok.

– Upotrebili ste prilično ružnu reč, Kasteru.

– A zašto da ne? – povikao je ovaj, odjednom se osetivši gospodarem situacije. – Dakle, lov na sunce ili će biti pucnjave!

Glavnom ulicom odjeknuo je Holidejev ciničan smeh.

– Odjašite kući i odmorite se, momci. To je mnogo zdravije.

– Mi ćemo otići kući, ali sa novcem koji ti držiš u džepu. Bolje da pristaneš

inače će te put odvesti... znaš li gde? Pravo na groblje!

– Ne bih žurio sa takvom tvrdnjom, Kasteru.

– To ćeš odmah videti.

Dakle, trojica protiv jednog. Što se tiče dvojice bandita, oni ovaj obračun neće nikada zaboraviti.

Džon Holidej se bacio u stranu. Još u padu potegao je revolver i tri puta povukao obarač.

Čarli Blum je pritisnuo obe ruke na grudi, glava mu je klonula, da bi se odmah zatim srušio u prašinu. Razbojnik živahnih očiju bio je na mestu mrtav.

Drugi bandit, Deni Votson, ječeći je pritisnuo bolni zglobov ruke privijajući je uz telo. Revolver koji mu je Dok izbio ležao je dole u prašini.

Onaj treći, Džefri Kaster nije bio povređen, ali ni on više nije imao kolt u ruci. Precizni Holidejev metak izbio ga je pre nego što je shvatio šta se dešava. Sada je oružje ležalo nekoliko koraka iza njega, a snažni Kaster je zapanjeno buljio u Doka koji je upravo otresao prašinu sa odela.

Da li je tako nešto uopšte moguće, pitao se snagator. Mašili su se revolvera pre svog protivnika, a on je ipak uspeo da ih preduhitri i sada je stajao preko puta njega u svojoj veličini.

Ipak, zbunjenost nije dugo trajala i razbojnik je uspeo da se pribere. Rukom je besmisleno opipavao praznu futrolu, a onda je ugledao „kolt” ispred nogu Denija Votsona. Ispod oka je krišom pogledao Holideja razmišljajući da li da se sagne...

– Ja na tvom mestu to ne bih učinio – prenuo ga je metalni glas čoveka u tamnom. Mahinalno je podigao glavu i sreo pogled hladnih prodornih očiju. Tog trenutka u njemu se nešto slomilo.

– Uzmite svoje konje i nestanite – do-
bacio je Dok. – Ja sam vas upozorio!

Džefri Kaster je disao s mukom.

– Da, Holideje, upozorio si nas, ali to ništa ne menja. Naći ćemo te, makar i na kraju sveta – dodao je, okrenuo se i pošao prema konjima.

– To je vaša stvar – uzvratio je koc-
kar hladno.

Deni Votson je krenuo za Džefrijem, lica izobličena od mržnje. Još uvek se nije pribrao od ovih neočekivanih događaja.

– Naći ću ga makar ispod zemlje –
procedio je kroz zube Džefri Kaster.
– Čarli Blum je bio bedna kukavica i može da se ponosi time što je pao u dvoboju sa Dokom Holidejem. Meni je stalo samo do mog ugleda.

Deni Votson je gnevno trljao zapaš-
tu bradu.

– Dragi moj, ti si obična budala. Su-
tra stiže stoka iz Nebraske. Ako odmah
ne krenemo, propade nam pet stotina
dolara.

– To me uopšte ne interesuje, shva-
taš li? – odbrusi krupni razbojnik mla-
tarajući pesnicom kroz vazduh. – Prvo
hoću da sredim tog prokletog kockara.
Dok to ne uradim, neću dotaći nijedan
kravlji rep.

Votson slegnu ramenima. Odmah za-
tim lice mu se namrštilo od bola. Rana
ga je mučila, a bol postajao sve jači.

– Sam ništa ne mogu da počnem
pošto mi je ruka neupotrebljiva – od-
vratio je gundajući. – Prema tome, ne
ostaje mi ništa drugo nego da bežim
sa tobom. Samo nemoj zaboraviti da
sam te upozorio.

– Ne govori besmislice. Holidej je
prosto imao sreće.

– Prokletstvo, ti to nazivaš srećom?
Uveren sam da ćemo idući put obojica
zariti nos u pesak.

Džefri Kaster je promrmljao nešto
nerazumljivo i pogledao prema suncu
koje se upravo rađalo na istoku.

– Moramo odmah da krenemo ako
hoćemo da stignemo na voz.

Nalazili su se na jednom brežuljku,
dve milje ispred Midlenda.

Džefri Kaster nameravao je da sledi
Holideja. Naravno, Votson je bio protiv,
ali je na kraju popustio.

* * *

Dok su putovali vozom, na svakoj
stanici Krejg Haronej je oprezno i po-
dozrivo posmatrao ljude koji su se
nalazili na peronu. Do sada je sve išlo
dobro, ali ipak nije mogao da se opu-
sti ni trenutka. Želeo je da se domogne
Teksasa.

U svakom slučaju, u nekom većem
gradu je nameravao da napusti voz.
Odatle bi put nastavio poštanskom
kočijom, što je bilo mnogo sigurnije i
neupadljivije. Onda je bacio ispitivački
pogled na kćerku koja je sedela pored
prozora i spavala. Ona mu je sada pred-
stavljala samo smetnju i teret. S jedne
strane bilo bi dobro da se pojavi sa njim

u Fort Vortu i kasnije, u malim stočarskim gradovima, ali je sa druge strane mogla i nehotice da ga uvali u nepriliku. Slutio je da su im za petama, a ona je bila prilično upadljiva

Kreig Haronej se neko vreme kolebao ne znajući kako da postupi. Ipak, preovladala je pohlepa za novcem. Ketlin je bila ta koja je zaludivala buduće žrtve i privlačila njihovu pažnju za vreme igre, ni ne znajući da na taj način indirektno učestvuje u prevari.

Gvozdeni točkovi bučno su klopurali. Vreme je prolazilo i uskoro je kroz prozor počela da se nazire bleđožuta svetlost nastupajućeg dana.

Lokomotiva je istim tempom grabila kroz prostranu ravnu preriju. Haronej je izvadio časovnik iz džepa i pogledao na bročkanik. Dakle, trebalo bi da stignu u Fort Vort za nekih pola sata. Sve će biti mnogo lakše kada iza sebe ostavi železničku stanicu i skloni se na manje upadljivo mesto.

Prošlo je još neko vreme i svetlost ranog jutra koja je prodirala u vagon kroz prozore, postepeno je nadvladala žmirkavu svetlost fenjera. Haronej je pogledao u kćerku i video da je otvorila oči.

– Baš dobro što si se probudila – kazao je kratko. – Silazimo sa voza u Fort Vortu.

– Da, oče – odvratila je devojka poslušno.

– Samo da znaš, voz i stanicu ćemo napustiti odvojeno!

Ketlin se ukočila, za tren nabrala obrve dok joj se u očima ogledao strah. Setila se kada se jednom prilikom iz-

gubila u gradu i uspela da pronađe oca samo pukim slučajem.

– Gde ću te opet naći, oče? – upitala je drhtavim glasom, jedva se uzdržavajući da ne zaplače.

No, otac nije imao osećaja za njene strahove.

– Ne pravi problem oko sitnica. Bolje je da odvojeno napustimo voz i tačka! Ako su nam za petama, onda nas traže oboje, shvataš li? Naći ćemo se na stanici poštanske kočije, odmah preko puta same zgrade železničke stanice.

Ta informacija ju je donekle umirila.

– Dobro, oče – odvratila je blagim glasom punim topline.

Njen otac se pridiže i oprezno pogleda prema peronu. Ovde ih niko nije očekivao i peron je u ovim jutarnjim satima bio gotovo prazan. Bio je ubeđen da je uspeo da zametne trag.

* * *

Uprkos tome što je Fort Vort bio jedan od većih gradova u Teksasu, u pitanju je bio grad prašnjavih ulica, sivih fasada i kauboja tvrdih lica. Ispred grada mukala su goveda stešnjena u korale koji su se nalazili nedaleko od pretovarne stanice.

Glavnu ulicu krasilo je samo nekoliko kamenih zgrada. Bile su tu banka, velika upravna zgrada u kojoj je boravio gradonačelnik i nekoliko hotela.

Najviše gužve bilo je na glavnom trgu. Tamo nikada nije bilo mira, jer su ljudi bez prestanka odlazili i dolazili. Zbog toga stranac u Fort Vortu nikome nije padao u oči, a građani su navikli na

nova lica koja bi videli jednom ili dva puta, a zatim ih brzo zaboravili.

Gradski šerif u ovom gradu zvao se Džon Hemden, imao je oko trideset i pet godina i bio kao stvoren za ovaj posao. Bio je to vitak, ali snažan čovek, visok preko metar i devedeset, tvrdog lica i odlučnog pogleda.

Trenutno je sedeo u svojoj kancelariji i čitao izveštaj gradskog šerifa iz Sent Čarlsa koji je stigao jutarnjim vozom.

– Prokleta svinjarija! – negodovao je Hemden. – Gurnuti pomoćnika šerifa sa ograde voza u punom pokretu! Ne verujem da bi tako nešto moglo da mi se dogodi. U stvari, možda čovek nije znao sa kim ima posla. Sva sreća što se takav gad neće ovde pojaviti. Verovatno je već zbrisao u neku drugu državu.

Tako su mislili još mnogi predstavnici zakona koji su dobili isti izveštaj.

Da je Džon Hemden mogao i da sluti kako baš taj čovek, ubica Krejg Haronej sedi za kockarskim stolom u obližnjem salunu „Džoli“, ne bi tako nemarno odložio dopis u fioku pisaćeg stola. Doduše, video je da se traga za Haronejem i crvenokosom devojkom i rešio da o tome ipak vodi računa.

Međutim, prevejani kockar bio je dovoljno mudar da ostavi devojkicu u sobi. Odlučio je da ona ne izlazi u prvo vreme, bar pre nego što se prašina ne slegne. Boravak u Fort Vortu će biti privremen, mada ni sam nije znao koliko će trajati. Video je da u gradu vlada velika živost, shvativši odmah da

mu tako nešto odgovara, odnosno, da će biti manje upadljiv.

* * *

– Nećemo ići dalje – dobacio je svom kolegi Džefri Kaster. – Smem se kladiti da je sišao u Fort Vortu. Mala mesta koja smo usput prošli nisu za tog kicoša.

Deni Votson je mrzovoljnog lica gledao kroz prozor. Što su više odmicali prema zapadu, sve mu se manje dopadala Kasterova ideja.

– Ja sam od samog početka bio protiv, Džefri – mrmljao je mrzovoljno.

– Ne gundaj. Ja ću ustreliti tog prokletog Holideja, uzećemo novac i odmagliti!

Votson nepoverljivo odmahnu glavom.

– Kako to uopšte zamišljaš? Na mene ne možeš da računaš... Proći će još nedelje dok ponovo ne budem u stanju da potegnem oružje. Jedino ti mogu biti počasni gost na sahrani.

Kaster prasnu u grohotan smeh.

– To nećeš doživeti, burazeru.

Voz je počeo lagano da usporava. Uz prugu su se mogli videti puni koral, a onda su se pojavile i prve kuće.

Lokomotiva je sve više usporavala i posle nekih pet minuta lagano se zaustavila u stanici. Na peronu je vladala velika gužva tako da su dvojica lupeža jedva napustili voz, a onda nastavili da se probijaju kroz gužvu.

– Prokletstvo, kako ćemo ga ovde naći? – promrmlja Votson sumnjičavo.

Džefri Kaster ga prezrivo odmeri.

– Na železničkoj stanici nećemo! – dobacio je podrugljivo. – Jedino mesto gde treba tražiti Doka Holideja je zeleni kockarski sto!

– Siguran si? Samo, ne postoji jedan sto u gradu...

– Brzo ćemo pročešljati ovih nekoliko saluna. Ništa ti ne brini! Hajde, samo da prođemo kroz ovu gužvu!

Uskoro su napustili stanicu i na tren zastali na početku glavne ulice. Ovako bez konja koje su prodali još u Midlendu delovali su nekako bespomoćno. Ipak, Kaster nije očajavao. Zналаčkim pogledom je osmotrio beskrajni niz životinja vezanih sa obe strane ulice.

– Vraški fini konji... – promrmljao je Votson.

– Da, moglo bi se reći. Ovde duva drugačiji vetar nego u našem poganom gradiću.

Krenuli su glavnom ulicom i zastali pred šerifovom kancelarijom.

– Vidi, vidi, nije loše...– dobacio je Votson. – Ako bismo se kojim slučajem našli ovde, bili bismo zaista lepo smešteni.

Kaster se grohotom nasmeja.

– Ma, kakvi, nemoj ni da misliš na to, Deni.

Nastavili su dalje, brojeći usput salune, plesne sale, kockarnice i male barove.

– Sve u svemu, šest saluna – zaključio je Kaster značajno. – Dobro smo se našetali i mislim da smo zaslužili piće, zar ne?

– Ideja nije loš. Put je bio vraški suv.

– Da, tako je. Osim toga, morali bismo da potražimo Holideja. Taj kicoš sigurno ne trčkara ulicama.

Dvojica razbojnika su ušli u prvi salun i dobro isprali grlo. Nastavili su u drugom, pa u trećem i postajali sve raspoloženiji i zagrejaniji. Međutim, čoveka koga su tražili nisu našli.

Kada su ušli u salun „Džoli” već se spuštao sumrak. Dvojici prijatelja koraci više nisu bili tako sigurni. Ipak, još uvek su bili dobro raspoloženi, a Kaster je veselo zviždukao neku kaubojsku pesmu.

– Ovo je poslednja krčma – podsetio ga je Votson, zaplićući jezikom.

– Stvarno je poslednja, burazeru – složio se snagator. – Ako nije ovde, počecemo iz početka.

Votson se nasmeja.

– Ako nastavimo obilazak, do jutra nećemo imati ni prebijenog centa u džepu.

– Onda ćemo negde nabaviti lov – dobaci Kaster mirno.

– Stvarno? Baš bih voleo da znam kako to zamišljaš?

– Pa... ispred grada ima mnogo goveda.

Votson se namršti.

– Ne misliš valjda ozbiljno, Džefri? Ovde nismo u Midlendu!

– Ti si kukavica kao i Čarli Blum – uzvratio je Kaster ljutito i energičnim korakom ušao u salun.

Bila je to velika, duguljasta prostorija sa dva reda stolova i dugim šankom. Svi stolovi su već bili zauzeti. Čuo se tihi žagor gostiju koji su uglavnom igrali poker.

Dvojica razbojnika su jedva našli mesto za šankom i naručili viski.

Džefri Kaster se oslonio leđima na glatku sjajnu ploču i pažljivim pogledom obuhvatio kockarske stolove. U vazduhu je bilo toliko duvanskog dima da nisu mogla da se razaberu lica ljudi za poslednjim stolovima.

– Da li je ovde? – upitao je Votson.

– Ne znam. Kada popijemo piće, prići ćemo stolovima i malo bolje osmotriti.

Posle dvadesetak minuta i pola popijene flaše viskija, nesigurnim korakom su krenuli između stolova. Holideja nije bilo nigde, ali je za jednim stolom u uglu sedeo samo jedan čovek. Bio je to Krejg Haronej. Sedeo je sam, jer su ga svi partneri napustili.

Naravno, odmah je primetio dvojicu razbojnika koji su mu lagano prilazili. Nije mu promaklo da su prilično nesigurni na nogama. Takvi su mu i bili potrebni, zaključio je i s naporom zadržao osmeh. Ove ću lako srediti, pomislio je i tobože se zagledao nekuda u daljinu.

Kaster je odmerio Haroneja i namrštio se.

– Da igramo sa ovim uštogljenkom, Deni?

Ovaj slegnu ramenima.

– Ne znam, Džefri. Otkako smo naleteli na Holideja, ove nalickane ne mogu ni da vidim.

Čuvši kako dvojica pominju ime Doka Holideja, Krejg Haronej se ukočio. Naime, toliko puta do sada je čuo Holidejevo ime, a još nikada nije sreo slavnog kockara. Istina, nije poklanjao baš mnogo poverenja fantastičnim pričama

koje su kružile o nekadašnjem zubnom lekaru iz Bostona, ali ipak...

– Vi ste igrali poker sa Dokom Holidejem? – upitao je.

– Da, tako je – odvratio je Kaster nadmeno.

– Kada je to bilo?

– Mi nismo služba za obaveštenja, mister – odbrusio je snagator grubo. U stvari, nije mu padalo na pamet da ovom strancu priča o porazu koji je doživeo u igri sa Holidejem. Isto tako, nije hteo da bilo ko sazna kako se završio obračun revolverima njegove trojke i Holideja na glavnoj ulici u Midlendu.

Ali, Džefri Kaster nije ni slutio kojom brzinom se na Zapadu šire takve vesti. Naime, već narednim vozom iz Midlenda je krenuo glas o ovom neverovatnom dvoboju. Istoga dana vest je stigla u Fort Vort.

Krejg Haronej je primetio da se snažni neznanac previše nervira, što on sebi nikako nije smeo da dozvoli. Zato je morao da bude učtiv, jer je bio sasvim siguran da, osim ove dvojice, te večeri neće dobiti šansu da bilo koga opelješi.

– Nisam ništa loše mislio, gospodo – pokušao je da se opravda. – Tako mnogo se priča o Doku Holideju, a retko se sreće neko ko je sa tim čovekom igrao poker.

– Najveći broj njih leži pod zemljom – iscerio se Votson.

– Zaveži! – brecnuo se na njega snagator, strahujući da Votson nešto ne izbrblja.

Haronej reši da skrene razgovor u drugom pravcu.

– Šta velite na to da odigramo neku partiju? – upitao je ljubazno. Iako je želio da sazna više o Doku Holideju, bio je ubeđen da to neće saznati ovako, na direktan način. Bio je dovoljno iskusan i savršeno dobro znao kada treba da stane.

Kaster ga još jednom osmotri, a onda klimnu glavom.

– U redu, mister, možemo malo da prekratimo vreme. Samo, hoću da upamtite samo jedno: pri najmanjem pokušaju da nas prevarite, odmah ću reagovati i metkom izbušiti rupu na toj vašoj elegantnoj kravati.

Kreig Haronej se namrštio.

– Na taj ton nisam navikao, mister. Ako tako mislite, moraćete da potražite drugog partnera.

Votson je već seo za sto i podigao ruke.

– Hajde, Džefri, razvedri se malo. Dugo smo se šećkali i zato bi bilo dobro da se malo odmorimo i isprobamo sreću.

Kaster se gundajući spustio na stolicu, izvadio iz džepa nekoliko novčanica i lagano ih stavio na sto.

Uskoro je Haronej podelio karte i igra je počela. Varalica je koristio oprobanu taktiku i pustio ih da dobijaju.

Vreme je prolazilo, ulazi su se povećavali, a razbojnici su i dalje dobijali. Videvši kako se gomila dolara pred njim povećava, Deni Votson se za tren istreznio.

Kreig Haronej je igrao vešto, zaboravljajući na trenutke da su ova dvojica već igrali sa Dokom Holidejem. A to je bila greška, pošto ovi lupeži nisu bili

naivni kauboji niti mirni građani koje je do sada uvek uspevao da prevvari. Osim toga, Deni Votson je stalno posmatrao Haronejeve ruke tako da mu nije promakao nijedan jedini pokret.

Za to vreme, Džefri Kaster je kao pravi hazarder, stalno povećavao uloge pa je suma koja se sada nalazila na stolu bila poprilična, dovoljna da posmatraču oduzme dah.

Deni Votson nije odustajao i... najzad je dočekao svoj trenutak. Gotovo u magnovenju je primetio taj neverovatan pokret, ali je ipak registrovao kako kockar izvlači kartu iz manžetne. Zamahnuo je svojom nepovređenom desnicom kao čekićem i prikovao Haronejevu ruku za sto.

Stari prevarant je bio zatečen. Do sada mu se još nikada nije desilo da bude uhvaćen. Hteo je da oslobodi ruku pritiska, ali mu to nije uspelo. Razbojnikova ruka mu je poput gvozdениh klešta stezala šaku, desnicu kojom poteže revolver.

– Imaš li još koju kartu u rukavu? – upitao ga je kauboj.

U tom trenutku, varalici je nekako uspelo da se izmigolji. Brzo je skočio sa stolice i munjevito izvukao „deringer”.

Džefri Kaster je prvi put u životu reagovao ispravno. Mada se činilo da je spor i prilično neinteligentan, ovoga puta je uradio ono što je neophodno. Salunom je kao grom odjeknuo zaglušujući pucanj, a odmah za njim sledio je kuršum iz „deringera”. Još se oblak barutnog dima nije ni razišao, a kroz tišinu se prolomio krik bola. Kreig Ha-

ronej je zagnjurio lice u šake dok mu je krv tekla niz bradu, slivala se na belu košulju i dalje, na odelo.

Metak iz malog pištolja okrznuo je rame Denija Votsona, ali bez nekih većih posledica. Što se tiče Kastera, on se veoma brzo pribrao. Bez reči je pokupio novčanice sa stola i potrpao ih u džep.

– Kreći, treba što pre da se izgubimo – dobacio je Votsonu kroz zube i bukvalno ga povukao prema izlazu.

No, nisu daleko stigli.

Šerif Hemden ih je zaustavio na tremu odmah ispred saluna. On je čuo pucnjavu i pošto je bio u blizini, odmah je dotrčao.

– Kuda tako žurno, momci? – upitao je odlučno.

Kaster je hteo da se istrgne, ali je dobio takav udarac u bradu da se odmah srušio na zemlju. U stvari, krupni razbojnik nije bio pripremljen za borbu pesnicama inače bi šerif izvukao deblji kraj.

Sve se dogodilo drugačije i sada je šerif bio taj koji naređuje. Udarivši snagatora, potegao je „kolt“ i stavio ga Votsonu ispod nosa.

– Hajde, čoveče, nazad u salon.

Votson je krenuo bez reči. Slutio je da će ovoga puta stvar imati rđav ishod. Istina, Kaster je pucao u nužnoj odbrani, ali ako jednom stignu u zatvor biće jako teško izvući se na slobodu. Odmah je pomislio na tako nešto, znajući da obojica imaju mnogo toga na savesti. Zato je Votsona obuzeo iznenadni gnev prema partneru. Kaster je bio taj koji ga je naterao na ovaj poduhvat!

Iako se protivio na kraju je pristao... I šta sada?

Šerif je dohvatio snagatora za noge i kao da je u pitanju džak, uvukao ga u salon. Unutra je bila prava ludnica. Svi su govorili, vikali i upadali jedan drugom u reč. Svako je tvrdio da je video pucnjavu od početka do kraja i svako je imao svoju verziju.

Upravo tu pometnju Haronej je iskoristio da šmugne iz saluna i ode u svoju sobu. Rana koju je zaradio bila je zaista užasna. Teško povređeno desno oko krvarilo je i bilo je, mada to sada Haronej nije znao, sigurno zauvek izgubljeno.

Dok se teturajući penjao na sprat, ispratio ga je pronicljiv krčmarev pogled. Sada je čovek za šankom objašnjavao šerifu.

– Sve je toliko puta viđeno. Ovaj što je otišao gore je varao, plavokosi ga je uhvatio i... onda je došlo do puškaranja u kome je matori izvukao deblji kraj. Uspeo je da ode do sobe, iako je gadno ranjen. Ovu dvojicu ne poznajem, šerife.

U međuvremenu se Kaster osvestio i lagano podigao. Pogled mu je bio prazan i nekako staklast.

– Šta se dogodilo? – upitao je Votsona.

– Ono od čega sam strahovao – promrmljao je Deni. – Uleteli smo šerifu pravo u naručje.

– Da li me je to on onesvestio?

– Da.

– Zar? A gde je taj pas? – zaurao je snagator.

Čuvar zakona, koji je stajao za šankom i dalje razgovarao sa krčmarem, naglo se okrenuo.

– Mislite li na mene? – upitao je s podsmehom.

Razbojnikova ruka krenu ka opasaču, ali čuvar zakona dobaci.

– Nemojte se truditi. Pucaljka je kod mene!

Kaster stisnu zube i opipa futrolu. Zaista, bila je prazna. Tek sada se setio da im je oružje oduzeto još ispred saluna.

U međuvremenu, polako im je prišao šerif ne obraćajući pažnju na njihova gnevna lica.

– Koji od vas dvojice je pucao? – upitao je zvanično.

Snagator je uzdahnio, ali je ipak uspeo da se savlada.

– Onaj gradski uštogljenko je varao, a onda potegao prvi. Eto, to je sve! – odvratio je ljutito.

– A onda ste vi pucali, zar ne?

– Da.

– Sutra ćemo to raspraviti pred sudijom – dobaci čuvar zakona pošavši prema vratima. – A sada ćete u zatvor – dodao je i preko ramena doviknuo vlasniku saluna: – Po trećeg ću doći kasnije!

* * *

U međuvremenu se na prvom spratu odigravala dramatična scena.

Kreig Haronej je utrčao u sobu svoje kćeri. Videvši očevu lice obliveno krvlju, Ketlin glasno kriknu.

– Zaveži, ne urlaj! – brecnu se na nju Haronej.

– Oče, šta se dogodilo? Znala sam da će jednom doći do ovoga!

– Rekao sam ti da zavežeš! Nego, potraži zavoj, moram odmah da zbrišem odavde!

Devojka je drhtavim prstima pocepala košulju praveći od nje zavoj kako bi previla očevu ranu.

– Tebi je potreban lekar – tiho je izustila.

– Znam i sam šta mi je potrebno! – obrecnuo se. – Nego, idi brzo do moje sobe i donesi mi stvari!

Ketlin je spremno potrčala i posle nekoliko trenutaka vratila se noseći šešir, mantil i malu putnu torbu.

Uprkos bolovima, Haronej se brzo obukao.

– Zar ja neću sa tobom, oče? – upita devojka s mukom suzdržavajući plač.

– To je sada nemoguće. Ja ću te već obavestiti kada se situacija smiri pa ćeš doći sa mnom. Budi oprezna i nemoj mnogo da razgovaraš sa ljudima. Inače, nas dvoje se ne poznajemo, razumeš li? – dodao je ljutito, izvukao iz džepa nekoliko novčanica i bacio ih na postelju... – To će ti za prvo vreme biti dovoljno – kazao je kratko i brzo napustio sobu.

Ketlin Haronej je još dugo nepomično stojala na istom mestu. Suze su joj se u potocima slivale niz lice i kvasile odeću.

Nije plakala zbog toga što je otac napustio bez pozdrava niti što je ovde ostavio samu i na cedilu. U stvari, bilo joj je žao roditelja koji je sa tako teš-

kom ranom morao da beži glavom bez obzira. Učinilo joj se da je prema oboma život bio strahovito nepravičan...

I zato nije mogla da ne oseti mržnju prema zlim ljudima koji su progonili njenog jadnog oca.

* * *

Kreig Haronej je uspeo da šmugne neprimećen kroz sporedna salunska vrata. Kada je izašao napolje obreo se u sporednoj uličici utonuloj u mrak.

Za trenutak je zastao i uzdahnuo. Više nije bilo mogućnosti da iz Fort Vorta beži železnicom ili poštanskom kočijom. Morao je da napusti grad na ukradenom konju, jer nije smeo da čeka ni trenutka. Priljubljen uz zidove kuća, šunja se prema uglu glavne ulice, a onda oprezno prešao na drugu stranu.

Tek tada, kada je ponovo ugledao svetiljke, osetio je kako je teško gledati svet jednim okom. Rana ga je strašno bolela, ali je prevarant bio uveren da mu je metak samo okrznuo slepočnicu. Tek kasnije je saznao da je na desno oko potpuno slep.

Pogledao je ispred sebe i video da su za prečke bili vezani brojni konji. U večernjim časovima u Fort Vort su dolazili mnogi kauboji da speru prašinu iz grla posle teškog rada na rančevima i okolnim pašnjacima.

Na pet jardi od Haroneja stajala su tri konja oborenih glava. Bleda svetlost koja je prodirala kroz svetlost jedne prodavnice omogućila mu je da dobro razazna životinje.

Bolje nije mogao da poželi. Opreznim koracima došunja se do prečke i odvezao prvog konja, a onda ga poveo u mračnu ulicu.

Tu je zastao da odahne.

– Prokletstvo, ovo mi je uspeo... – mrmljao je sebi u bradu.

S mukom se popeo u sedlo pošto je prošlo mnogo vremena od kada je poslednji put jahao.

Ulica je vodila do reke, a onda skretala desno, do mosta.

Za manje od deset minuta Kreig Haronej je ostavio Fort Vort iza sebe. Namerno je jahao širokim drumom koji vodi na zapad. Na putu izbrazdanom točkovima mnogobrojnih kola ni najbolji čitač tragova ne bi mogao da otkrije njegov. I tek kada je počelo da sviće, skrenuo je sa glavnog puta i sakrio se u gusto žbunje na obali.

Rana ga je pekla kao vatra tako da celoga dana nije uspeo da zaspi. Nastavio je put tek kada se mrak ponovo spustio. Drum je bio potpuno pust tako da nikoga nije sreo. Bila je kasna noć kada je stigao u Grenburi. Znao je da nije baš najpametnije da svraća u tako malo naselje, ali morao je da potraži lekara. Bol je bio neizdržljiv i morao je nešto da preduzme. Naravno, nije ni slutio da šerif iz Fort Vorta nije poslao nikoga da ga prati.

Naime, za Hemdena je on bio najobičnija varalica koju je snašla zaslužena kazna. Osim toga, u pomenutom slučaju niko nije bio oštećen pošto su razbojnici koji su remetili red sedeli u zatvoru i čekali suđenje.

Kada je Haronej ujahao u gradić, video je da je u dva gradska saluna još uvek živo. Lagano je sjahao, vezao konja za prečku i ušao u lokal na desnoj strani ulice. Unutra nije bilo naročito zanimljivo: samo su dva kauboja sedela za šankom i zurila u prazno. Krčmar, mršav čovek bolešljivog izgleda, radoznalo je odmerio zakasnelog gosta.

– Da li vas je neko napao, mister? U poslednje vreme ovuda se muva gadan šljam.

– Ne, pao sam s konja i udario glavom o kamen. Ima li u gradu lekara?

– Da, imamo doktora Mortona koji stanuje odmah pored saluna. Ako požurite, zateći ćete ga budnog pošto je do malopre bio ovde.

Haronej je poslušao bez reči i odmah izašao napolje. Srećom, ljubazni doktor ga je primio bez mnogo pitanja i detaljno ga pregledao.

– Svakako znate da vam je oko izgubljeno? – upitao ga je tiho.

Ove reči pogodile su zločinca kao udar groma. Kasnije nije mogao ni da se seti šta je odgovorio doktoru i kako je napustio naselje. Te noći, prevaleo je mnoge milje, jašući krajnje očajan.

Na istoku je već rudila zora, ali Krejg Haronej to nije primetio. Odsutno je piljio u vrat konja koji ga je nosio sve dalje.

A on? On je bio obuzet jednom jedinom mišlju: da je izgubio oko! Naravno, nisu mu padali na pamet ljudi koje je hladnokrvno ubio iz raznoraznih razloga. Kao i svaki zločinac bio je sebičan i mislio samo na sebe i svoju korist. Kao prepreden i inteligentan, shvatio je da

će mu gubitak oka otežati bavljenje kockom koja mu je bila sve u životu.

* * *

Dan je bio užasno sparan. Nad malenim gradom drvenih kuća jara je lebдела kao bela teško prozračna magla. Tako je bilo već danima.

Napolju, na osušanim pašnjacima, žedna goveda su mukala tumarajući sprženom travom. Ali, sunce je i dalje nemilosrdno peklo tako da se situacija pogoršavala iz sata u sat. Široka reka pretvorila se u potočić, a postojao je strah da potpuno ne presuši.

Od suše nisu stradale samo životinje na rančevima. U Vičita Folsu su umirali ljudi, oni stariji i slabiji koji to nisu mogli da podnesu. Jedinim za koje bi se reklo da su od ove strašne nepogode imali koristi, bili su vlasnici tri gradska saluna: Red Kingsli, Abi Master i Bob Silverston. Sada su imali priliku da iznesu i ponude svoje ogromne zalihe kako bi koliko toliko ugasili žeđ gostiju. A možda rančere i njihove kauboje u salune nije terala samo žeđ. Pre bi se reklo da su dolazili da budu u društvu i zaborave svoju nemoć da bilo šta učine i poprave ovu tešku situaciju. Jer, morali su mirno da posmatraju kako se ogromna krda jednostavno tope i posle izvesnog vremena jednostavno nestaju. Nekoliko bunara nije bilo dovoljno za svu stoku i to je svima bilo jasno. Do sada je jedino rančerima na reci uspevalo da bar koliko toliko napoje svoja krda. Ali, ako se suša bude nastavila, ni za njih uskoro neće biti dovoljno.

Ljudi u salunima su pili ćutke, a ako bi izmenjali po koju reč, sve je to bilo nekako žustro i nervozno. U celom gradu je vladala napregnuta situacija i svi su bili na kraju nerava.

Bilo je podne.

Red Kingsli je stajao ispred svog saluna i žmirkajući posmatrao sunce. Ulica je bila pusta, kao, uostalom, i njegov lokal u ovo vreme.

Što se tiče samog Kingslija, bio je to čovek crvenog lica i punačkih obraza, okrugao kao lopta. Ono što ga je danas nagnalo da usred podneva izađe pred svoj lokal bio je događaj koji je dan u Vičita Folsu delio na sve polovine. Radilo se o dolasku poštanske kočije sa juga. Jer, ljudi su ovde imali običaj da govore to se dogodilo pre ili to se dogodilo posle njenog dolaska.

Kočija se obično zaustavljala pred stanicom „Vels Fargo” kompanije koja se nalazila tačno preko puta Kingslijeve krčme. I baš tog trenutka je ulazila u grad...

Škripeći točkovima, skrenula je u glavnu ulicu i zaustavila se u neprozirnom oblaku; i konji i sama kočija bili su pokriveni debelim slojem prašine.

Posmatrajući prizor ispred sebe, krčmar je pomislio kako bi samo neki ludak poželeo da se vozi po ovako paklenom vremenu...

Onda su se vrata iznutra otvorila i prvo što je Kingsli ugledao bio je uglačani vrh crne čizme. Onda se pomolila noga u elegantnim crnim pantalonama.

Visok, vitak čovek u tamnom odelu koji je stajao pored kočije bio je isto-

vremeno i njen jedini putnik. Imao je vrlo neobičan prtljag; malenu crnu kožnu torbu koja je odudarala od sredine kao i cela njegova pojava.

Stojeći tako odeven po poslednjoj modi, ovaj čovek je mirne duše mogao da izađe iz neke poznate banke na Istoku. To da, ali nikako nije pristajao uz ovu rasklimatanu kočiju, a još manje u neki sušni, užareni grad Srednjeg zapada. I mada je u tim krajevima bilo moguće sve i svašta, krčmar se sa čuđenjem zapitao šta takav čovek traži u Vičita Folsu, poslednjem od poslednjih stočarskih gradova?

I šta se to uopšte zbiva u našem gradu, zapitao se debeljko. Pre nedelju dana u Vičita Fols je stigao stranac sa povređenim okom koji je takođe bio elegantno odeven, bez obzira na malo prašnjavo odelo što je bila posledica dugotrajnog jahanja.

Taj je već danima ležao u svojoj sobi ne dajući ni glasa od sebe.

Doduše, ovaj novi stranac u tamnom odelu nije se ni po čemu mogao uporediti sa povređenim došljakom. Ovaj visoki tip imao je samouvereno držanje čoveka svesnog svoje unutrašnje snage, držanje koje je proizilazilo iz neke pritajene čvrstine i nepokolebljive odlučnosti. Svaki njegov pokret naglašavao je ličnost koja je iskusila mnoge teškoće i probleme i koja se nije ustezala da u kritičnim trenucima stavi na kocku sve, pa i sam život. Uz to, bio je nekako zagonetan i nedokučiv ostajući tajna za sve koji su sa njim stupili u bilo kakav kontakt.

Stranac se najzad prenuo i gipkim koracima pošao preko ulice, pravo ka krčmaru. Pošto se lagano popeo na trem, stao je ispred Kingslija.

Debeljko je gotovo ljutito posmatrao ovo čudno hladno lice pred sobom. Naročito hladne bile su njegove sivoplave ledene oči. Bilo je dovoljno pogledati ih i odmah zaboraviti na nepodnošljivu žegu.

Nikada nisam video takve oči, pomisli Kingsli uznemireno.

Iz razmišljanja ga je trgao strančev glas.

– Jeste li vi krčmar?

– Da, ja sam – odvrati ovaj zbunjeno, još uvek ne mogavši da se navikne na pojavu ovog neobičnog čoveka.

– Onda mi sigurno možete reći da li kod vas mogu da dobijem čašicu dobrog brendija?

Sa debeljkovog lica nestalo je napeitosti. Čak je uspeo i da se osmehne.

– Toga uvek ima u zadovoljavajućim količinama.

Zajedno su ušli u salun.

U stvari, Red Kingsli je bio jedini koji je video neobičnog stranca. Doduše, Krejg Haronej je čuo kloparanje točkova poštanske kočije i prišao prozoru. To je činio svakoga dana kada bi kočija stigla. Ali, kada je ugledao čoveka u crnom odelu, spopao ga je užasan strah. Šta li taj stranac radi u ovom, od boga zaboravljenom gradu? Da nije sudija?

U stvari, nije mogao ni da shvati koliko je ova pretpostavka bila besmislena... Jer, ako je ovaj navodni sudija došao zbog njega, šerif bi ga već odavno uhapsio. Dakle, uopšte mu nije pre-

tila nikakva opasnost. Međutim, posle one strašne večeri u Fort Vortu, Krejga Haroneja je u pravom smislu obuzela manija gonjenja. Tom osećanju ugroženosti i nezadovoljstva svakako je doprinela i žega koja je njegovu malu sobu pod krovom pretvorila u usijanu peć.

Prethodnog dana bio je u pošti i poslao poruku Ketlin. Pokajao se već sledećeg trenutka, ali devojka je trebalo da stigne večernjim vozom i to mu sada nije bilo pravo. Zato je odlučio da Ketlin već sutradan pošalje dalje.

Malo se nakašljao, pogledao na sat i video da je vreme ručku. Da li da siđe?

Nad malim umivaonikom visilo je četvrtasto ogledalce pred kojim je Haronej ovih dana često zastajao i piljio u svoj lik.

Sada se i nehotice uputio tamo, pogledao svoj odraz u ogledalu i uplašeno se trgao. To se dešavalo svaki put kada bi video svoje lice. Jednostavno nije mogao da se navikne. Iz drvenog okvira posmatralo ga je blede, nakazno lice nekog gusara, razbojnika. Crni povez koji je nosio već tri dana samo je pojačavao taj utisak. To što je izgledao kao razbojnik nije ga preterano uzbuđivalo; ali, ako ga ljudi budu takvim smatrali, sa njegovim poslom je gotovo.

I zato je čvrsto odlučio da te večeri siđe u salun i sedne za jedan od zelenih stolova. Tada će biti načisto da li neko hoće sa njim da igra ili shvatiti da ljudi jednostavno zaziru od takvog partnera.

Odvojio se od ogledala i neko vreme ponovo posmatrao pustu ulicu. Sunce

je bilo u zenitu i sve je gorelo. Nigde nijedne senke.

Preko, u prostorijama kompanije „Vels Fargo” bilo je prilično živo. Vozač kočije i njegov oružani pratilac upravo su menjali konje. I njih dvojica bili su iscrpljeni i žedni kao i umorne životinje koje su isprezali.

Da li će stranac u tamnom nastaviti put? Ova pomisao za tren je umirila Haroneja i donela mu izvesno olakšanje. Da, sigurno će nastaviti put. Međutim, brzo je napustio ovu nadu. Kočija nije mogla da ide dalje pošto je Vičita Fols bio njen krajnji cilj.

Možda postoje i druge mogućnosti da izbegne susret sa strancem?

Kako bi bilo da se preseli?

Ne, ne, to je besmisleno. Ako mu je ovaj stranac za petama, sigurno će ga pronaći bilo gde.

Prišao je noćnom stočiću i natočio čašu viskija. Odmah zatim sa gađenjem se stresao. Viski je bio mlak i uopšte mu nije prijao.

– Idem dole – kazao je glasno, a odjek njegovog sopstvenog glasa ulio mu je sigurnost.

No, odluka je donesena i uzmicanja nije bilo.

Brižljivo se obukao, a onda pričvrstio opasač. Kada se ponovo pogledao, osetio se mnogo sigurnijim: zamalo kao onaj stari Krejg Haronej koji je hladnokrvno ustrelio kapetana broda.

U Kingslijevom salunu žega je bila nepodnošljivija nego na ulici. Debeljko je stalno brisao lice keceljom, ali nije mnogo pomagalo. Jer, posle nekoliko

sekundi njegovo punačko lice ponovo je bilo vlažno.

– Da mi posao ne ide ovako dobro odavno bih prokleo ovu sušu – dobacio je iskreno i još jednom radoznalo odmerio novog gosta. – Dakle, vi hoćete da prenoćite kod mene? U redu, ima dovoljno slobodnih soba – dodao je okrećući prema njemu prljavu, raskupšanu knjigu gostiju.

Stranac je ćutke upisao ime u knjigu, a onda je vratio krčmaru.

Debeljko je mirno pročitao ime, vratio knjigu pod šank i upitao:

– Dakle, mister Holidej, šta vas je dovelo u naš kraj?

Dok se istovremeno iznenadio i obrađivao shvativši da ga krčmar ne poznaje. Naime, ništa nije mrzeo više od užasnutih lica ljudi kada saznaju njegovo ime. I sada je u njemu zasvetlela majušna iskra nade. Postojala je, dakle, šansa da glas o njemu nije stigao do Vičita Folsa. Na to skoro više nigde nije ni računao.

Ako bi se ovo što je slutio pokazalo kao tačno, onda bi se pred njim otvorila mogućnost da počne novi život, život normalnog običnog čoveka. Istina, uvek bi postojala opasnost da ga neko prepozna ili se pojavi neko ko je čuo za njega. Ipak, to bi bio mnogo manji rizik od ovog kome se već godinama svakodnevno izlaže. Jer, skoro svaki nedorasli ili polovni revolveraš grabio je priliku da se ogleda sa njim u revolveraškom okršaju i eventualno stekne veliku slavu. I tako se ista priča neprestano ponavljala, a on odlazio iz dotičnog grada ostavljajući još jednu svežu humku. I

zato je krčmareva reakcija delovala na njega kao ohrabrenje, nada da sve nije izgubljeno.

– Vaš brendi je prilično hladan – mirno je dobacio krčmaru, namerno izbegavajući odgovor na pitanje koje mu je postavljeno. Uostalom, šta je i mogao da kaže? Zbog čega je došao u Vičita Fols? – Kako to uspevate po ovoj vrućini? – dodao je.

Debeljko se osmehnu.

– Imam još dovoljno vode u bunarima. Prilično su duboki i stajali su me dosta novca. U kofi sa hladnom vodom uvek držim nekoliko flaša.

U tom trenutku Krejg Haronej je silazio niz stepenice.

Čuvši šum iza sebe, Dok se okrenuo i ugledao čoveka koji se približavao šanku umornim koracima. Čim ga je spazio obuzelo ga je neko neprijatno osećanje. Obišao je bezbrojne salune na zapadu i mogao da kaže da je takve tipove dobro poznavao. Bili su to opasni revolveraši i varalice, a karakter im se po pravilu mogao pročitati na licu.

Što se tiče Haroneja, on je na sasvim drugačiji način razmišljao o gostu za šankom. Naime, još je bio siguran da je u pitanju sudija ili advokat. Neko vreme je ćutao i razmišljao, a onda muklim glasom naručio viski.

– Kakvi su izgledi za večeru? – upitao je.

– Za pola sata, mister Haronej.

Džordžijanac je naćulio uši. Haronej? Gde li je već čuo to ime? Odmah se setio! Kod starog kopača zlata, Džordža Majera. Prokletstvo, zar je to

ta varalica koja je očerupala staroga na prevaru?

Oči su mu sevnule hladnim sjajem, a lice postalo nekako tvrdo i hladno. Probisvetu jedan, ako danas samo i dotakneš kartu, onda ću ti uzeti sve, baš kao što si ti uzeo Majeru.

Vlasnik lokala bio je dobroćudan čovek i nije mu se dopalo da njegovi gosti stoje tako jedan naspram drugog i posmatraju se ukočenim, hladnim pogledom. Zato se široko osmehnuo i ljubazno im dobacio.

– Smem li da upoznam dvojicu džentlmena? Ovo je mister Haronej, a naš novi gost je mister Holidej.

Dobronamernog krčmara silno je iznenadila Haronejeva reakcija. Ovaj je odskočio unazad kao da ga je neko šutnuo. Zatim je zastao i držeći otvorena usta, zapanjeno piljio u stranca.

– Dok Holidej... – procedio je muklo, u trenu se setivši Fort Vorta, saluna „Džoli“ i one dvojice koji su pričali da su igrali poker sa samim Holidejem...

Svim silama je pokušavao da se pribere mada nije uspeo da sakrije drhtanje ruku. To je zbog rane i neprestanog žigiranja, uveravao je sam sebe. Još sam bolestan, govorio je.

To, međutim, nisu bile samo posledice ranjavanja. Radilo se, u stvari, o početku njegove propasti koju tog trenutka nije mogao ni da nasluti. I sam je imao neki neprijatan osećaj i u sebi proklinjao trenutak kada je odlučio da siđe. Da je ostao u sobi, veče bi prošlo relativno mirno i ništa od ovoga se ne bi desilo.

I kako samo izgleda taj Holidej? Lice kao od kamena, hladne oči i pogled kojim je prodirao u dušu.

Doku je držanje ovog čoveka bilo izrazito tužno. Bio je naviknut na to da se ljudi iznenade ili pak uplaše kada čuju njegovo ime. Ali, ovaj je prevazišao sve dosadašnje: stajao je pred njim kao gromom pogođen i posmatrao ga bez stida.

Nekadašnjem zubnom lekaru bilo je pomalo neprijatno pa je hteo da okonča ovu neobičnu situaciju.

– Vi ste ranjeni? – upitao je.

Upravo to nije trebalo da kaže.

Kreig Haronej je prebledeo. Bio je obuzet panikom i nije znao šta da preduzme. Onda mu je pala na pamet jedna ideja. Bilo bi bolje da nije, pošto ga je upravo ta suluda zamisao dovela do propasti.

Moram da ga ubijem, ponavljao je kao u transu. Još danas moram da ga ućutkam zauvek. No, do tog trenutka moram dobro da se držim, jer taj đavolski tip ne sme da vidi da sam prozreo njegove namere.

Pošto je i dalje stajao i gledao u Holideja, krčmar upita:

– Zar se džentlmeni poznaju?

Tek tada se trgao. Naravno, ni u kom slučaju nije smeo da dozvoli da i ovaj glupi krčmar počne nešto da podozreva. Zbog toga je rukom lagano prešao preko poveza na oku i uzdahnuo.

– Ova bedna rana me još uvek muči – promrmljao je, a onda pogledao Doka u oči i usiljeno se osmehnuo. – Tako sam nesrećno pao sa konja da sam izbio oko.

Naravno, iskusni Džordžijanac je znao da je to laž. Za takav slučaj nije ni čuo, niti je nešto slično bilo moguće.

– To je zaista za žaljenje – odvratio je mehanički.

– Vi verovatno poznajete takve slučajeve. Konačno, lekar ste – nastavio je Haronej, netremice motreći Holidejevo lice. Međutim, na njemu se nije moglo pročitati baš ništa. U trenutku mu se učinilo da gleda u neprobojni zid.

Ne menjajući izraz, Džordžijanac je uzvratio:

– Ne znam za takve slučajeve, mister Haronej. Bio sam zubni lekar.

Zločinac se ponovo osmehnuo.

– Oh, to zaista nisam znao!

Haronej je postajao sve nesigurniji. To lice poput maske i pogled od koga i nehotice prolaze žmarci... Nije mogao da se smiri, a sumnja da ga Holidej progoni sve više ga je obuzimala. Samo, za tako nešto nije mogao da nađe logičan razlog. Razmišljao je o svim ljudima koje je u životu oštetio, opljačkao pa i ubio. Kopajući po svojoj mračnoj prošlosti nije uspeo da nađe bilo kakvu nit za koju bi se uhvatio. Ipak, mora da je neko od onih kojima se zamerio sada nahuškao Holideja na njegov trag. I zato je on doneo pravilnu odluku: Dok Holidej noćas mora da umre!

– Dajte mi dupli viski, mister Kingsli – dobaci Haronej neprirodnim glasom.

– Dobro, dobro, čujem – obrecnu se Kingsli nervozno. Naime, krčmar je po prirodi bio veoma radoznao i žarko je želeo da sazna zbog čega se Haronej toliko uplašio čuvši Holidejevo ime. Iz

njegovog ponašanja to nije mogao da sazna i to ga je dovodilo do besa.

* * *

Pod kopitima tri konja, od sunca spržena trava šuškala je kao slama. Oblaci prašine lebdele su nad isušenom prerijom i veoma sporo se razilazili.

Jahači su pustili konje da idu korakom. Uostalom, iscrpljene životinje bilo je gotovo nemoguće terati brže. Svi su išli istim tempom, oborenih glava, suvih i zapaljenih nozdruva.

– Bestraga sa tvojom idejom, Bobe – promrsio je najmanji među njima. – Napustiti onaj posao u Oklahomi! Kakva zamisao! – dodao je ironično. – U Teksasu će se rančeri o nas otimati, zar ne?

Niko mu nije odgovorio pa su nastavili da jašu ćutke. Dolazili sa jednog malog ranča, gde su vodili težak i surov život: neprestana borba za pašnjake, nesigurnost, puškaranje i žrtve. Bilo im je svega dosta, pa su dali gazdi otkaz i krenuli prema jugu.

Najstariji među njima, Bob Koks, dobro je poznavao Teksas. On je bio taj koji je dao predlog da krenu ovamo i potraže bar malo lagodniji život. Imao je široka ramena, kratak trup i neprirodno duge noge. Na licu obraslom dugom nenegovanom bradom sijale su živahne, oštre oči kojima gotovo ništa nije moglo da promakne.

Najsitniji se zvao Džordž Dalton, upadljivo mršav, ali promućuran i izuzetno dobar strelac. I njegovo sitno li-

sičije lice bilo je obraslo u bradu, ali su se zelene oči uvek smešile.

Al Briski je bio najtiši i najmirniji. Bio je izuzetno snažan, širokog lica i krupnih tamnih očiju. Na prvi pogled je delovao dobroćudno, ali to je bila varka. Bio je opasan kavgadžija i nikada nije propuštao priliku da dokaže snagu svojih pesnica.

Ova trojica jahača su predstavljali zaista interesantan trio. Kao obični kaboji verovatno bi ostali nezapaženi da ih splet okolnosti toga dana nije doveo baš u Vičita Fols.

* * *

Nepodnošljiva jara lebdela je iznad stare lokomotive iz koje se dizao stub crnog dima prav kao strela.

Stanica je bila pusta. Samo je preko, u senci same zgrade, stajao železničar i kunjao. Sve je bilo mirno i tiho.

A onda se čovek iz senke prenuo i hitro potrčao prema drugom vagonu. Stigao je upravo u trenutku da jednoj crvenokosoj devojci izvanredne lepote pomogne pri silaženju.

– Izvinite, mis – obratio joj se uz osmeh – nisam ni slutio da će po ovakvom danu neko uopšte sići u našem mestu – dodao je, ne skidajući pogled sa prelepog devojčinog lica.

Mlada žena je ćutala kao da ga nije primećivala. Pažljivo je posmatrala sve oko sebe: izgledalo je da želi nečega da se priseti, odnosno, da se dvoumi. To je navelo železničara da ponovo progovori.

– Nadam se da se niste prevarili, gospođice – kazao je. – Vi ste u Vičita Folsu.

– Ne, mister, nisam se prevarila. Nameravala sam baš ovamo da dođem – odvratila je Ketlin Haronej, ljubazno se osmehnuvši dobronamernom železničaru.

Pogled joj je kružio preko prazne stаницe i pustih ulica koje vode u grad.

– Očekuju li vas? – pitao je i dalje železničar.

– Očekuju? Ne, niko me ne očekuje – odvratila je pocrvenevši na tu malu laž. Naime, bilo joj je jasno da ne sme nipošto da ođa oca i da, ma koliko joj bilo teško, on zbog toga i nije mogao da dođe po nju. Znala je jedino da je odseo u Kingslijevom salunu i da će morati tamo da ga potraži.

Na tadašnjem Zapadu za jednu ženu je bilo vraški neprijatno da putuje sama, a još neprijatnije da tako sama odsedne u hotelu. U stvari, u većim gradovima to i nije upadalo u oči, ali ovde, u ovom gradiću sve se gledalo drugim očima. Ubrzo će svi znati da je u grad stigla lepa crvenokosa devojka... I to sama!

Železničaru nije promakla njena zbunjenost. Osim toga, bilo mu je jasno da ne pripada onoj vrsti žena koje uveče stoje za šankom u salunu i piju zajedno sa muškarcima. Konačno, razumeo se u takve stvari, jer je imao dve kćerke približno istih godina koliko je imala ova devojka.

– Mogu li na neki način da vam pomognem, gospođice? Ili već znate gde ćete se smestiti?

Ketlin je odmerila dobroćudno lice ovog čoveka i njegova briga ju je ganula.

– Hvala, mister, to je veoma ljubazno sa vaše strane. Ja već znam gde ću se smestiti. Jedan rođak će narednih dana doći po mene u Kingslijev salun. Do tada treba da tamo ga sačekam.

Čovek zamišljeno klimnu glavom.

– Kingslijev salun, to još može. Znate, druga dva mesta koja postoje u gradu bi bila vrlo nepogodna za vas. Nego, sačekajte da otpratim ovaj voz pa ću vam pomoći. Do Kingslijevog saluna ima dosta da se hoda.

– Bilo bi to veoma ljubazno od vas – kazala je umilnim glasom, istog trena se setivši da ju je mnogo puta do sada očevu prisustvo spasilo raznih neprijatnosti i dobacivanja. Zato joj je bilo drago što će imati mušku pratnju.

Trojica kauboja iz Oklahome ušli su u Kingslijev salun u istom trenutku kada se pojavila crvenokosa devojka sa starim železničarem. U stvari, došljaci bi se možda uputili prema nekom drugom salunu da nisu na tremu ispred ulaza primetili Ketlin Haronej.

Džordž Dalton je zviznuo kroz zube.

– Iz sedla, momci! Ovde ima viskija i lepih žena! To je pravo mesto za nas!

Tek kada su kliznuli iz sedla shvatili su da se jedva drže na nogama. Prevalili su dug i naporan put, ali sav napor je bio zaboravljen pri pogledu na nesvakidašnju lepoticu crvene

kose. Pomalo ukočenih nogu popeli su se na trem i lagano ušli u salun.

Džordž Dalton je prvi prišao šanku.

– Krčmaru, kofu viskija, ali bez vode.

– Kofu možeš dobiti, ali ne ovde, već napolju, na stepenicama.

Kauboju se nasmeja.

– Vidim da si pravi šaljivčina. Ako je tako, daj nam jednu flašu.

Krčmar je bez reči poslušao, flaša je stigla, ali je bila ispražnjena za neverovatno kratko vreme. Zbog neverovatne vrućine, žeđ trojice kaubojja još nije bila ugašena. I baš kada su hteli da naruče još jednu flašu, primetili su devojkicu koja je sedela za stolom kraj prozora.

– Nebesa, tamo sedi ona lepotica koju smo videli napolju! – prošaputao je Dalton na kome se već primećivalo dejstvo viskija. – Da je pozovemo na piće?

– Sklanjajte šape od nje, momci – dobacio je krčmar kome je neko šesto čulo govorilo da će sa devojkicom biti nevolja. Bilo bi mu draže da je zastala pred nekim drugim salunom, naslućujući da nosi neprilike. Ali sada nije imao kud...

Kreig Haronej je sa prozora sobe video kćerkin dolazak. Do tada se već nekoliko puta pokajao što je uopšte došao na pomisao da kćerku pozove u Vičita Fols. A kada ju je pozvao, nije se nadao da će se desiti nešto dramatično, nešto kao dolazak samog Doka Holideja u grad. A kada je shvatio da mora da ga likvidira, bilo mu je jasno da to nije za Ketlinine oči. I šta sada da radi? Ukoliko ubije Holideja mora-

će da beži glavom bez obzira, kao što je nedavno bežao iz Fort Vorta.

Tu se nikako nije uklapala Ketlin, zaista nije... Ali, sada je već bilo kasno. Devojka je doputovala i sedela je u salunu isto kao i onaj prokleti Holidej.

Kada je Ketlin Haronej u pratnji železničara stupila u salun, kockar je za trenutak digao glavu i, ugledavši ženu retke lepote, zastao u pola pokreta. Opšti utisak kojim je zračila ta nežna devojka nije se uklapao u prost salun divljeg zapada u gradiću bogu iza nogu. Odmerivši je, Holidej se odmah zapitao šta ta devojka traži u ovom leglu zla i nemoralu...No, iskustvom naviknut na svakakva čuda i neobjašnjive stvari, odmah je odustao od traženja odgovora. Zadovoljio se time da bude tihi posmatrač. Ostao je da sedi za stolom pored prozora i mirno ređa karte.

Da je samo mogao da nasluti da će ga od sada pa za dugi niz godina za tu ženu vezivati nevidljive niti paklene mržnje i strasti, sigurno bi ustao i izašao pre nego što se neumitni tok događaja pokrene.

Ova upadljivo lepa devojka plamenocrvene kose i smaragdne oči odigraće u Holidejevom životu najznačajniju ulogu. Još koliko danas počće da ga mrzi svim svojim bićem. Biće obuzeta slepom mržnjom prema njemu i pratiće ga kud god da krene. Iznajmljivaće najomraženije i najozloglašene revolveraše Zapada samo da bi uništili slavnog Džordžijanca.

A nakon dosta godina, kad nijedan od njenih pokušaja ne urodi plodom, dogodiće se nešto neobično. U stvari, Ketlin Haronej koja će u međuvremenu postati zrela žena, prestaće da mrzi Holideja. Tačnije rečeno, njena mržnja će se pretvoriti u strasnu i ogromnu ljubav. Zahvaljujući jačini svojih osećanja, smoci će snage da stalno prati Holideja i bude u njegovoj blizini. Ova lepa i neobična žena bdeće na neki čudan način nad isto tako neobičnim i neverovatnim čovekom kakav je bio Dok Holidej.

Ne želeći to, Ketlin će postati legendarna ličnost i to zahvaljujući činjenici što je Dok Holidej bio čovek njenog života.

Da bi do svega toga došlo u budućnosti, trebalo je proživeti sve dramatične događaje koji su upravo predstojali. Njih bi se Ketlin Haronej sigurno odrekla da je bilo izbora. Ali, sudbina takav izbor nije omogućila ni njoj, niti ostalim akterima drame koja se približavala.

U međuvremenu je razgovor za šankom postao tako glasan da je Holidej mogao da razabere skoro svaku reč. Naime, lepa devojka, slavni kockar i trojica kauboja bili su u tom trenutku jedini gosti u salunu. Velike količine viskija su bile jedini razlog zbog koga su se kauboji osećali toliko moćnim.

Bob Koks se nagnuo na šank i obrecnuo se na krčmara.

– Slušaj nas dobro, debeli! Nisi pozvan da nam držiš pridike sa koje žene da sklanjamo prste. Jesi li čuo?

– Da mu zapušim njušku, Bobe? – ponudio se Briski.

– Pusti, Ale, sa takvim ću sam izaći na kraj – odbrusio je i pružio ruku preko šanka da dohvati krčmara za grudi.

Kingsli je ustuknuo korak nazad. Ovako nešto odavno mu se nije desilo. U njegov salun navraćali su uglavnom pristojni poslovni ljudi ili skromni rančeri, dok su se oni drugi uglavnom opredeljivali za veće salune na kraju ulice.

Holidej je sve mirno posmatrao. Lagano je sakupio karte i ostavio ih u džep.

Ketlin Haronej je sedela leđima okrenuta kaubojima. U njenim lepim očima ogledali su se zebnja i strah.

Dok je ustao sa svoga mesta i seo za njen sto. Ni slutio nije da će kasnije požaliti zbog toga!

– Dopuštate li, gospođice? – upitao je prilazeći. – Možda bi ipak bilo najbolje kada biste otišli u svoju sobu.

– U pravu ste, mister – odvratila je devojka tiho. – Samo, još nisam imala priliku da uzmem sobu. Tek sam doputovala i...

Džordžijanac je izvukao ključ iz džepa.

– Molim vas da me pogrešno ne shvatite, ali...jednostavno idite gore u moju sobu. Poslaću krčmara da vas pozove kada ovde postane podnošljivo.

Međutim, ispostavilo se da je ova ljubazna i korisna ponuda stigla prekasno.

Džordž Dalton je sve posmatrao i obrecnuo se na krčmara.

– Znaći, onaj dendi može da sedne kod nje, a mi ne možemo? A ne, nećeš tako sa nama, druškane!

Ketlin Haronej je ustala. Da bi stigla do stepenica morala je da prođe pored šanka. Teturajući se, mali kauboj joj je presekao put.

– Šta kažete za jedno piće, mis?

Krčmar je uputio Džordžijancu bojažljiv pogled i molećivo se obratio nasilnicima.

– Dok, htedoh reći mister Holidej, zamolio bih vas da...

Al Briski prasnu u smeh.

– Taj bi ti odgovarao, zar ne? Nije nego, Dok Holidej! Mi smo čuli da je tip u Midlendu.

Džordžijanac je ustao i prišao Ketlin

– Ova mlada dama želi da ode u svoju sobu, momci. Nemate valjda nešto protiv?

– Naravno da imamo, kicošu – umešao se Koks. – Lutka će sa nama popiti jedno piće, a ti ćeš se izgubiti, jesi li razumeo? Posle ćemo videti šta ćemo s tobom...

Ketlin je drhtala kao prut. Sada je uplašeno pogledala

– Zbog mene ćete imati nevolja... – prošaputala je tiho. – Ja ću...

Snagator Briski se odvojio od šanka i gnevno odmerio Holideja. Čvrsto je stegao pesnice i zaškrgetao zubima. Činilo mu se da je kucnuo njegov čas.

– Gubi se! – grmnuo je ustremivši se na Holideja.

No, Džordžijanac nije uzmakao ni za pedalj. Da je Briski kojim slučajem bio trezan, sigurno bi shvatio mnogo toga iz Dokovog pogleda. Međutim, bio je

suviše pijan da oseti opasnost koja mu je približavala.

– Izgleda da ne možeš da podneseš viski, momče – dobacio je Holidej mirno. – Mislim da bi za tebe bilo mnogo zdravije da se sada skloniš s puta.

Kauboj se grohotom nasmejavao, a zatim se važno isprsisio.

– Jeste li čuli, prijatelji? Ovaj kicoš hoće da mu se sklonim s puta! – dobacio je podsmešljivo okrenuvši se prema šanku. – Sam si ovo tražio, zar ne, momče? Sada ću te rasturiti!

– Ako baš ne možeš drugačije, onda dođi, momče – odvratio je Dok ledenim glasom. Zatim se okrenuo i rekao devojci da se odmah vrati za svoj sto.

Međutim, Briski je već krenuo u napad. Urliknuo je kao zver i sa stisnutim pesnicama jurnuo na kockara.

Naravno, Dok je bio pripremljen za ovakav napad. Poskočio je unazad i zahuktale pesnice su se sručile u prazno. Kauboj je ljutito zaškrgetao zubima i naleteo na protivnikov levi kroše, a odmah zatim i na desni aperkat. Inteligentni i snažni Dokovi udarci pogodili su cilj tako da dejstvo nije izostalo.

Kauboj Briski je otresao glavu kao pokislo pseto. Na trenutak se glupo iscerio i s mukom udahnuo vazduh. Ali, ni to mu nije pomoglo. Zaneo se na jednu pa na drugu stranu, otvorio usta i zakolutao očima da bi na kraju sa treskom pao na šank.

Holidej je obrisao ruke maramicom i odlučno zapitao.

– Kako sada stoje stvari? Može li mlada dama na miru proći do svoje sobe?

Odgovora nije bilo pošto dvojica Briskijevih prijatelja nisu mogli da nađu odgovarajuće reči. Jednostavno, nisu mogli da shvate ishod ove, na prvi pogled neravnopravne borbe.

– Idite u svoju sobu, gospođice – kazao je mirno.

Devojka mu je uputila pogled pun zahvalnosti i potrčala uz stepenice.

Krčmar je obrisao znoj sa čela. Ni u snu nije mogao da veruje da će ovaj Dok imati bilo kakvu šansu protiv džinovski snažnog kauboja.

Onda se dogodilo nešto sasvim neobično.

Al Briski se malo pribrao. Zanošeći se, prišao je Džordžijancu i spustio mu svoju snažnu ručerdu na rame.

– Mister, kada sam vam rekao „kicoš“, nisam mislio ništa loše. I... krčmar je najverovatnije govorio istinu. Za mene ste vi Dok Holidej!

Nad Vičita Folsom se polako spuštala noć. Noć koju građani ovog sumornog gradića nikada neće zaboraviti.

* * *

Bilo je deset sati kada je Krejg Haronej napustio sobu i sišao u salun. Pre toga je imao oštru raspravu sa Ketlin. Naime, nije mogao da joj oprostí što je dopustila da joj pomogne baš Dok Holidej.

S druge strane, devojka je tek posle dugog ubeđivanja poverovala da je baš Dok Holidej taj koji je njenom ocu za petama. Jednostavno, čovek u tamnom odelu nije joj ličio na revolveraša koga neko može iznajmiti.

Ono što je devojku još više zapanjilo, bila je očeva izjava da će je opet ostaviti samu. Doduše, uskoro je i ostala sama, ali na način na koji nije mogla ni da sanja.

Dole u salunu, Dok je izgubio nadu da će Haronej, varalica koji je opelješio starog Majera, sići dole i sesti za kockarski sto. Sada je stajao pored šanka, ispijao brendi i razmišljao šta da preduzme.

U međuvremenu kauboji su se povukli za jedan sto u uglu i tiho razgovarali. U salunu je bilo još nekoliko gostiju, ali su i oni bili veoma tihi. Svi su znali da je stranac u tamnom odelu Dok Holidej i nije bilo nikakvih problema.

Dok je ispijao brendi osetio je da se nešto dešava. Tišina, neprijatna tišina nagnala ga je da podigne glavu.

A onda ga je ugledao! Lagano je silazio niz stepenice i mirno ga posmatrao. Zatim je prišao šanku i stao uz njega. U stvari, bila je to njegova sudbina koja ga je vukla Džordžijancu.

– Popijte sa mnom viski, mister Holidej – dobacio je.

– Ja pijem brendi.

Osetivši odbojnost u kockarevom glasu, Haronej se kiselo nasmeja.

– Onda dva brendija, krčmaru!

Holidej mimo volje prihvati ovu ponudu. Bilo je to samo zato što je sa tom varalicom hteo da sedne za kockarski sto. To su, uostalom, hteli obojica. Međutim, ciljevi i namere su im se bitno razlikovali.

Neko vreme su ćutali, a onda Haronej dobaci.

– Mogli bismo da odigramo jednu partiju pokera? Istina, nemam neku šansu protiv kralja svih kockara, ali svejedno. Jednoga dana ću o ovome moći da pričam svojim unucima.

– Nemam ništa protiv – dobaci Dok smešeći se.

Još pre nego što su seli za sto privukli su pažnju. Naime, neki posetio- ci su se odvojili od šanka i stali pored stola kako bi imali bolji pogled.

Dvoboj dvojice neobičnih ljudi posmatrala su još dva užarena zelena oka. Ketlin Haronej je stajala u mraku, sasvim gore na vrhu stepenica i posmatrala svoga oca. Nepogrešivim instinktom žene predosećala je da će se te večeri dogoditi nešto ružno. Bila je ljuta što je tako bespomoćna i što joj je preostalo jedino da stoji i posmatra.

S druge strane, čoveka u crnom počela je da mrzi, jer ga se bojala kao očovog neprijatelja. U stvari, stari prepredenjak je po ko zna koji put uspeo da je ubedi da mu poveruje iako ono što je tvrdio nije bilo ni blizu istine.

Kako je igra tekla Haronejevo lice se sve više grčilo. Posle nekoliko de- ljenja ljutito je ustanovio da kod ovog Holideja ne mogu da prođu ni njegovi najvešćiji trikovi.

Džordžijanac je igrao hladno i ne- marno, ali varalicu nijednog trenutka nije ispuštao iz vida. Pogled njegov sivoplavih očiju je neprestano je poči- vao na njegovom licu i rukama.

Haroneju je postalo jasno da je kuc- nuo odlučujući trenutak, to jest, da

ni pod kojim uslovima ne sme da na- stavlja igru. Osim toga, već dani- ma se nije kockao niti je uspeo bilo šta da zaradi. U Fort Vortu je sav novac morao da ostavi na stolu. Ukoliko bi se upustio u još jednu partiju, u dže- pu mu ne bi ostao ni probušeni cent.

Dok je upravo mešao karte za novu igru. Osetivši da se Haronej vrpolti, upitno ga je pogledao. Varalica je sklonio ruke sa stola i zavalio se u stolicu. To je bio određen znak koji je govorio Doku da bude oprezan.

– Vi dobijate upadljivo često, mister Holidej – dobacio mu je unjkavim, promenjenim glasom.

Dok se osmehnuo.

– Ubeđeni ste u to?

– Jesam – potvrdi ovaj odlučno. – Do sada nisam dobio nijednu partiju!

– Loše igrate, mister Haronej.

To starom lupežu još niko nije re- kao. Zato se namršćio i ljutito skoćio iz stolice.

– To bi se moglo i drugaćije nazvati, Holideje!

– Da sam na vašem mestu, ja bih preskoćio takve izjave, mister – od- brusi Holidej ledeno.

Krug zainteresovanih koji su se okupili oko stola počeo je polako da se širi. Ljudi su se lagano povlačili. Sada im je palo na pamet sve ono što se pričalo o Doku Holideju. Pored toga, u ušima im je još odzvanjala pri- ča o nedavnoj pucnjavi u Midlendu.

I svi su pratili igru, ali niko nije video da je Holidej varao. Doduše, Džordžijanac je neshvatljivo blefirao, bio smeo i rizićan, ali nije varao.

Pritajena, gore na stepeništu, Kettlin pritisnu usta rukom. Osećala se tako da bi najradije kriknula i potrčala dole. Ali, otac joj je zabranio da stupi dole u salun i ona nije smela da se ogлуši o takvo naređenje. Pored toga, činilo joj se da zna šta će sada uslediti. Doživljavala je to već toliko puta, a kraj je bio bekstvo u sledeći grad.

Ovoga puta došla je na ludu misao da krivicu preuzme na sebe. Morala je nekako da pomogne ocu.... Ali kako? Da je kojim slučajem imala pri sebi revolver, bez dvoumljenja bi pucala u leđa tom čoveku ledenih očiju i oslobodila oca svakog pritiska. Bila je nemoćna i jedino što je mogla da učini bilo je da gnevno steže pesnice dok je ruke ne zabole.

Dole, u salunu, drama je već počela. Sablast smrti već je pružila svoje koščate ruke prema dvojici ljudi za zelenim stolom.

Dok Holidej je još uvek mirno sedeo i ravnodušno posmatrao nervoznog Haroneja. Njegove poslednje reči još su odzvanjale lokalom. Bilo je to upozorenje, ali istovremeno i neka vrsta pretnje. Ubica je kipteo od gneva dok je u njegovom zločinačkom mozgu postojala samo jedna misao: ubiti omraženog protivnika, uništiti ga, makar se on zvao i Dok Holidej.

U svakom slučaju, bila je to njegova propast.

– Vi ste varali u igri, Dok! – povikao je žustro.

Džordžijanac ga je presekao pogledom, ali mu nije učinio zadovoljstvo da ustane.

– Haroneje, vi ste slomljen, bolestan čovek. Ako želite da poživite još koju godinu, onda idite do šanka, popijte jedan viski i umirite se. To će biti mnogo bolje za sve nas.

U tom trenutku stolu je prišao krčmar vidno bledog lica.

– Gospodo, možete da izađete napolje i međusobno se izrešetate. To me se ne tiče. Hoću samo da vam kažem da ne želim pucnjavu u lokal.

Kreig Haronej je zapovednički odmahnuo rukom.

– Držite se po strani, Kingsli!

– Da li ću se držati po strani ili ne, to prepustite meni! – uzvratio je krčmar odlučno. – Dok Holidej je igrao fer. Ako ne možete da podnesete gubitak, onda ne sedajte za sto, mister Haronej.

Ovaj je uvukao glavu u ramena i obrecnuo se na krčmara.

– Gubite se, Kingsli! Znao sam da ovaj čovek ne igra pošteno i sada ne možete da me ubeđujete u suprotno!

Krčmar se nije pokolebao.

– Tako dakle? Znači, vi ste od ranije imali nameru da izazovete Holideja na dvoboj! Da sam to kojim slučajem znao, izleteli biste iz mog saluna čim sam vas ugledao!

Iznerviran, Haronej više nije mogao da se kontroliše.

– Da, baš to sam nameravao! – odbrusio je ljutito. – Pokazaću ja njemu šta znači njuškati za Kreigom Haronejom!

Tek tada je Holidej shvatio da je prepredeni kockar žrtva neke zablude. Međutim, nije video nikakvu mogućnost da ga razuveri. Uostalom, iz iskustva je znao da takvi pokušaji uvek ostanu bez rezultata.

Krčmar je bio dobroćudan čovek i trebalo mu je dugo da se razgnevi. Međutim, sada je kipteo od besa i bez straha prišao razbojniku.

– Napolje iz mog lokala, inače ću pozvati šerifa!

Ali, Haroneja više niko nije mogao odgovoriti od onoga šta je nameravao. Uz glasan uzvik potegao je „deringer” i povukao obarač.

Odmah zatim, Kingsli se zaneo nekoliko koraka unazad. Uhvatio se rukom za desno rame i prebledeo. Kada je lagano pomerio ruku, užasnuto je shvatio da je puna krvi.

U salunu je zavladała grobna tišina.

Niko nije obraćao pažnju na Doka Holideja koji je lagano ustao.

– Bacite oružje, Haroneje – dobacio je odlučno, a izraz lica mu je odjednom postao neumoljivo tvrd.

Razbojnik se okrenuo i pred sobom ugledao cev teškog revolvera.

Shvatio je da za njega nema izlaza. Bez razloga je pucao na krčmara, a sada je gledao u preteću revolversku cev. A onda se setio – biće bolje da tako izgleda i da svi pomisle kako se predao. Da, da, bio je to jedini način da nadmudri ovog prokletnika.

Zato je oborio cev „deringera” i napravio pokret kao da hoće da stavi oružje na sto.

– Vi ste dobili, Holideje – odvratio je tiho, a onda hitro podigao mali revolver i opalio.

Reakcija Doka Holideja bila je neshvatljivo brza. Naglo se okrenuo tako da mu je metak otkinuo samo komad tkanine sa levog rukava. U istom trenutku zagrmeo je njegov teški revolver. Kao i uvek u ovakvim situacijama, Dok je hteo samo da rani protivnika. Ali, Haronej se u strahu bacio u stranu tako da mu se metak zario u levu stranu grudi. Pogodak ga je odbacio unazad. Za tren je razrogačio oči, glasno opsovao i to su bile njegove poslednje reči. Odmah zatim, ubica i prevarant Krejg Haronej srušio se na pod kao klada i... otputovao pravo u pakao.

U Kingslijevom salunu je postalo neprijatno tiho.

To je trajalo samo nekoliko trenutaka da bi zatim tišinu narušila lupa potpetica na drvenom stepeništu. Bila je to Ketlin Haronej koja je kao bez duše strčala u salun, dojurila do kockarskog stola i stala ispred Holideja. Oči su joj bile nekako usahle, beživotne, lice ukočeno, a glas grub i gorak.

– Da li vam je jasno da ste ubili moga oca? – upitala je.

Džordžijancu je zastao dah.

To nije moguće! Ova prelepa devojka čednog izgleda kćerka takvog ubice? Da li to može da bude istina? Ali, zašto da ne? Kakvog je razloga imala da sada laže?

Nije samo on bio iznenađen. Većina gostiju u salunu sada je prvi put vide-la devojkicu.

Krčmar Kingsli i trojica kauboja iz Oklahome prišli su kockarskom stolu i pogledali u nju, ne shvatajući.

Iskusni Dok se povratio od prvog iznenađenja.

– Jako mi je žao, gospođice – kazao je iskreno. – Čak i da sam to ranije znao, ne bih imao šansu da drugačije postupim.

– Proganjali ste ga i hteli ste da ga ubijete! – dobacila je uzbuđeno.

– Ja nikoga nisam proganjao, gospođice.

– Jeste! Otac mi je to večeras rekao. Dok nabra obrve.

– On vam je rekao? Ne znam zbog čega je tako mislio, ali u svakom slučaju je pogrešio.

– Ne, pogrešili ste vi što ste ga ubili i za to ćete se gorko kajati, jer... i vi ćete u svakom slučaju umreti.

Sada se umešao i krčmar, zaboravivši na bol u ramenu.

– Gospođice Haronej, vaš otac je bez ikakvog razloga pucao na mene. Dok Holidej je samo hteo da ga spreči kako ne bi počinio još više zla. To može da posvedoči svako u salunu.

Međutim, mlada žena nije ni pogledala debeljuškastog Kingslija. Činilo se kao da ga uopšte nije ni čula.

– Vi ćete umreti, Holideje! – ponovila je s mržnjom. – Ako treba, ja ću vas pratiti i na kraj sveta i gledaću kada budete umirali!

– Kakva cura – otelo se kauboju Daltonu.

– Da, zaista je neverovatna – ponovio je snažni Al Briski.

Niko nije obratio pažnju na ove primedbe, osim same Ketlin Haronej. U stvari, jedna bezazlena i mila devojkica odjednom se preobrati u ogorčenu mladu ženu željnu osвете. Pošto je još jednom s mržnjom odmerila Holideja, prišla je trojici kauboja. I njih je osmotrila jednog po jednog, a onda im dobacila tako glasno da je svako u salunu mogao da čuje.

– Onaj ko ga ubije dobiće mene kao nagradu za hrabrost.

Ovo što je otvoreno izgovorila mlada žena bilo je za tadašnja shvatanja ljudi na Zapadu tako neverovatno, da je gostima u salunu zastao dah. Još jednom su pogledali ovu mladu devojkicu, ne mogavši da veruju da je zaista izgovorila ono što su čuli.

Tišinu je prekinuo stariji dobroćudni čovek sede kose koji je lagano prišao Ketlin Haronej. Bio je to stari lekar iz Vičita Folsa koji je devojkicu odmerio sa razumevanjem.

– Mi shvatamo da je vaš bol dubok, gospođice – kazao je glasom punim saučesća. – Takođe nam je jasno da ste potpuno van sebe i da ne znate šta govorite.

Devojkica je nestrpljivo odmahнула rukom i hladno pogledala starog čoveka pravo u oči.

– Veoma dobro znam šta govorim, mister.

Ali, i lekar je bio uporan.

– Ne, vi to ne znate. Zato bi bilo dobro da prihvatite savet starog čoveka.

Tamo leži vaš mrtav otac. Nemojte sknaviti uspomenu na njega.

– Poslušajte ga, gospođice Haronej – umešao se krčmar – jer vam misli najbolje. Vidite, vaš otac me je ranio bez ikakvog razloga. Ja, na primer, imam mnogo razloga da vas izbacim iz svog lokala ukoliko uopšte pomenete reč osveta.

– Ne treba da me izbacujete, mister Kingsli. Ja u svakom slučaju odlazim! – dodala je i obratila se trojici kauboja: – Možda bi bilo bolje da razmislite o mom predlogu. Ja ću održati reč!

Da su goniči bili trezni, oni bi se verovatno povukli iz cele ove neprijatne situacije. Ali, lepota ove devojke i popijeni viski pomutili su im pamet. Nisu bili odlučni u stavu, već su čekali i čekali šta će biti.

Iskusni doktor se okrenuo prema krčmaru.

– Za ime božije, izbaci tu trojicu kauboja, Kingsli! Vidiš da će biti gužve!

Džordž Dalton je žmirnuo dok je ruka instinktivno kliznula prema „koltu”.

– Jeste li čuli šta ovaj trabunja, momci? Hoće da nas izbaci?

– To bih voleo da vidim. Neka samo pokuša! – odbrusio je Al Briski.

Srećom, Bob Koks, najstariji među njima, bio je izgleda i najrazumniji.

– Mislim da je najbolje da ne ulećemo u tu igru, momci.

Ketlin Haronej ga je značajno pogledala.

– Šta je, uplašili ste se?

To Bob Koks prosto nije mogao da otrpi. Pokazao je glavom na Doka Holideja i procedio kroz zube.

– Bob Koks se nikoga ne plaši, mis. Nikoga.

Džordžijanac je stajao pored stola i zamišljeno posmatrao scenu. Kakav čudan obrt događaja, pomislio je. Do pre sat – dva bio je u ulozi zaštitnika, a onda je iznenada postao dželat. U jednom trenutku obuzeo ga je talas sažaljenja prema samom sebi što mu je, iznenada i neočekivano, zapretila mogućnost da ponovo postane predmet mržnje i odmazde i to bez ikakve konkretne krivice.

Morao je da se umeša pre nego što bude prekasno.

Lagano je prišao Ketlin Haronej.

– Ne uvlačite te ljude u loše smišljenu igru. Nemate prava da bilo koga koristite za svoje osvetničke namere.

Džordž Dalton je pošao prema njima.

– Ostavi tu ženu na miru, kicošu! Ovoga puta ćeš imati sa mnom posla! – dobacio je i značajno pljesnuo šakom po futroli revolvera.

Džordžijanac ga je prezrivo odmerio.

– Smesti se u postelju, momče. Treba da se istrezniš.

Kaubojeva ruka je kao čekić pošla nadole. Još pre nego što je uspeo da uhvati dršku revolvera, odjeknuo je pucanj i usijano olovo okrnulo je vrh goničeve čizme.

Dok je podigao revolver i kratko dunuo da rastera barutni dim.

– Mani se šale, momče – dobacio je grubo. – To te može koštati života.

Džordž Dalton je nepomično stajao. Zgranuto, otvorenih usta posmatrao je neverovatnog strelca iz Džordžije. Naime, iznenađenje je bilo opšte po-

što niko u salunu nije ni primetio kada je Holidej izvukao kolt. Oružje mu se samo iznenada stvorilo u ruci.

Dalton je bio bled kao kreč. Ako je do sada bio pripit, ovog časa se sasvim istreznio.

S druge strane, Ketlin je i dalje posmatrala Doka sa neverovatnom mržnjom.

– Možete pretiti koliko hoćete, ali ni to vam neće koristiti, Holideje.

On ju je sažaljivo odmerio. Činilo se da mu je iz pogleda za trenutak nestala ona poznata oštrina.

– Gospođice Haronej, možda bi...

– Poteži, Holideje! – uzviknuo je u tom trenutku Al Briski mašući revolverom.

Ljudima u salunu je zastao dah.

Holidej nije potegao. Stajao je spuštenu ruku na sredini saluna i netremice posmatrao pripitog kauboja. Iz pogleda mu je izbijala beskrajna hladnoća.

– Pucajte već jednom! – povikala je devojka.

Ali, ovaj nije opalio. Pogled mu je i dalje bio prikovan za ledeno Holidejevo lice. Nije znao zašto, ali naprosto nije bio u stanju da povuče oroz. Izgledalo je da su ga oči čoveka u tamnom hipnotisale.

Sekundi su izgledali beskrajno dugi. Svi su nešto iščekivali, svi su gledali Džordžijanca kako lagano prilazi uplašenom kauboju. Kada se zaustavio, bez žurbe je uhvatio cev Briskijevog revolvera...

Ovaj mu ga je predao bez ustezanja. Pritom je progutao pljuvačku i pogledao u pod.

– Kukavice! – ciknula je Ketlin Haronej i u dva skoka se našla kraj Boba Koksa. I pre nego što je ovaj shvatio šta se dešava, izvukla mu je revolver i uperila ga u Holidejeve grudi. Njeno lepo lice bilo je izobličeno od mržnje.

– Sada ću vas ustreliti, Holideje – kazala je trijumfalno.

Dok je rezignirano podigao obrvu i suvo se nasmejao.

– Samo napred, gospođice. I nije mnogo važno.

Doktor, koji je stajao iza devojke, pružio je ruku u želji da je razoruža.

– Pustite je – dobacio je kockar oporo.

Gosti u salunu zapanjeno su pogledali čoveka u tamnom. Nije valjda da želi da se oprostí sa životom? Jer, devojka je zaista htela da ga ubije.

– Hoću da vas vidim kako drhtite – kazala je Ketlin s gorčinom. – Želim da vas vidim kako klečite pred mojim nogama i molite za milost! Ali, pre nego što budete umrli, morati mi reći ime čoveka koji vas je nahuškao na mog oca!

– I njega hoćete da ubijete, zar ne?

– Nemate razloga da mi se podsmevate, Holideje. Mislite na to da ćete uskoro ležati bez pokreta kao i moj otac...

Sa Džordžijančevog lica nije silazio osmeh. U njemu je bilo neke dosade, ali i sažaljenja, što je još više razgnevilo Ketlin Haronej.

– Prestanite da se smeškate! Moje strpljenje je pri kraju!

Lice mlade žene se zgrčilo. Težak kolt u njenoj ruci počeo je da drhti. Ipak je podigla oružje tako da je cev sada bila uperena u Holidejevo čelo.

Povukla je obarač i zatvorila oči.

Začuo se nečiji krik, ali Dok se nije ni pomerio. Nije gledao u oružje, nego u Ketlinino lice. Ništa se nije dogodilo. Još jednom je pokušala grčevito da povuče obarač, ali ništa. Prsti su joj pobeleli od napora, no kolt je ćutao.

Džordžijanac joj je lagano prišao. Izgleda da se dogodilo isto ono što i malopre sa Alom Briskijem. I devojka je dozvolila da joj uzme oružje iz ruku.

– To nije posao za vas, gospođice. Ipak, daću vam jedan savet. Dođete li ikada u situaciju da pucate, nemojte zaboraviti da otkočite oružje pre nego što povučete obarač – kazao je mirno, a onda se okrenuo prema trojici kaubojja. – Za vas bi bilo bolje da sada odete. Mislim da je za danas bilo dosta.

Džordž Dalton je čežnjivo pogledao devojku, a zatim spustio glavu i priglupo se nasmešio.

– Da, Holideje, za danas je bilo dosta. Ali... samo za danas. Mi ćemo se sresti ponovo, mister. Možda sutra, a možda za nekoliko dana. Cenim da će taj susret biti veoma neprijatan po vas... – zamucio je Al Briski, očigledno još pod dejstvom alkohola. – Jer ću onda imati... imaću svoj kolt.

Holidej je mirno izvadio Briskijev revolver iz pojasa i dobacio mu ga.

– Nećeš morati toliko da čekaš, momče – dodao je posmatrajući kako se kauboj zanosi i oružje mu pada na pod.

U istom trenutku prema „koltu“ je jurnula Ketlin Haronej, ali Holidej je bio brži. Pre nego što ga je devojka dohvatila, nogom ga je gurnuo u stranu.

– Sada je dosta, mis! – rekao je oštro.

Ona se ispravila i hladno ga pogledala.

– U redu, mister Holideje, za danas je dosta – složila se, a onda okrenula prema krčmaru. – Šta će biti sa mojim ocem? – upitala je.

Kingsli rukavom obrisao znoj sa čela. Najzad se ova đavolska žena urazumila.

– Moramo da pozovemo šerifa. On će da odluči.

Kada su čuli reč šerif, kauboji iz Oklahome se uzvrpoljiše.

– Biće najbolje da se izgubimo – došapnuo je Koks dvojici prijatelja.

Briski se složio i progundao.

– To je dobra ideja. Ni ja baš ne volim te momke sa zvezdom.

Samo Dalton nije delio njihovo mišljenje. Ispod oka je pogledao Ketlin Haronej i uhvatio njen izazovan pogled. Krv mu je odmah jače prostrujala žilama... Ne, on nije hteo da odustane...

– Nije mi jasno zbog čega bi zazirali od šerifa, Bobe? – ljutnuo se. – Nismo mi ustrelili toga kockara!

Naravno, devojci je bilo sasvim jasno da je Dalton najpogodnija ličnost za sprovođenje njenih namera. Zato mu je prišla i položila ruku na mišicu.

– Čekajte me napolju, mister. Pridružiću vam se čim šerif ovde obavi svoj posao.

To je bilo više nego što je neugledni krivonogi kauboj ikada mogao da očekuje. Zato je podigao glavu i ponosno odmerio svoje prijatelje.

– Čekaću ovde, mis – rekao je muklo.

– Ne, ja mislim da je bolje da vas šerif ne vidi. Mnogo korisnije, verujte mi – dodala je i pogledala prema Doku.

Međutim, on više nije obraćao pažnju na nju već se okrenuo prema krčmaru.

– Mislim da bi trebalo da pogledamo vašu ranu, mister.

– To baš i nije najvažnije – odvratio je debeljko i pogledao ljude za šankom.

– Neka neko od vas pozove šerifa.

– Dobro, ja idem – prihvati mladić riđe kose.

– Idemo i mi – dobacio je Koks pozivajući svoje prijatelje.

– U redu, ali... čekamo vas napolju – kazao je Dalton pogledavši u devojkicu.

Ona je kratko klimnula glavom i prišla ocu tek kada su kauboji napustili salun. Kleknula je, pomilovala očevo blede lice i uzdahnula, ali nije pustila ni suzu. Mržnja koju je osećala jednostavno je ubila sva ostala osećanja.

Nekoliko minuta kasnije pojavio se šerif. Krupni čovek hodao je teško i čudno mahao rukama. Zastao je kod krčmara i ljutito ga odmerio.

– Zašto mi nisi rekao da je Holidej u gradu? Ti si kriv za sve ovo! Da sam na vreme znao, proterao bih ga odavde.

– Trenutak samo – prekinuo ga je Džordžijanac odlučno. – Zbog čega biste me proterali iz grada?

Šerif se okrenuo i odmerio ga od glave do pete.

– Vi ste, dakle, Dok Holidej? Prokletstvo, uopšte ne izgledate kao revolveraš, ali vi to ipak jeste! Ovo je sada prevršilo svaku meru i zato odmah napustite grad, mister!

Krčmar se usprotivio.

– Ali, on je delovao u nužnoj odbrani. On nije hteo...

– Ne moraš ništa da objašnjavaš, stari – grubo ga je prekinuo čuvar zakona. – On uvek deluje u nužnoj odbrani. Dok Holidej nije toliko glup da nam dozvoli da ga se dočepamo. Ali, gde god se pojavi, tu su i leševi.

Dok se trže.

– Šta hoćete da kažete, šerife? Da li je trebalo da pustim da me ovaj lupež i varalica ustreli iz čista mira? Ne, to nikako! Možda moj život ne vredi mnogo, ali neću da dozvolim da mi ga uzme neki najobičniji prevarant. Ali, ne treba više da se ubeđujemo. Ne brinite se, napustiću Vičita Fols! – dobacio je ljutito i žurnim korakom napustio prostoriju.

Te večeri ništa se nije dogodilo. Samo je Ketlin Haronej nestala čim su telo njenog oca izneli iz saluna. Kasnije je više niko nije video.

Kada je sutra ujutru ugledao Doka sa torbom u ruci, krčmar je radoznalo upitao:

– Zaista odlazite, mister? Ovako rano?

Čovek u tamnom se nasmeši s gorčinom.

– Šta bih drugo? Zar mislite da je lagodno živeti tamo gde ti prete smrću? Kingsli je zbunjeno brisao šank.

– Vraški nezgodna stvar, Dok. Zna-te, sinoć sam razgovarao sa šerifom, ali on je tvrdoglav i tera svoje. Kuda ste se uputili?

Džordžijanac je slegnuo ramenima.

– Kuda bih? Bilo kuda... – odvratio je sa uzdahom i spustio novčanicu na šank.

Kingsli uze novčanicu i zamišljeno je okrete.

– Dok, ja mislim da ste mi vi spasli život – rekao je otegnuto i nesigurno.

– Želim da popijemo po jedno piće.

– Vrlo rado.

Ćutke su popili po jedan brendi, a onda je Dok dodirnuo rukom obod šešira, napustio salun i krenuo prema konjušnici. Posle pola sata kasnije, napustio je grad na dugonogom ždrepcu.

* * *

Metak mu je kao otrovni insekt prozviždao iznad glave i zario se negde u isušeno tlo prerije.

Holidej se naglim pokretom bacio iz sedla.

Ispred njega, na rastojanju od jedno četrdesetak jardi, na žbunjem obraslom proplanku, nalazilo se jedno stablo. Dok je zaključio da metak dolazi odande, ali nije mogao mnogo da učini. Spustio se sumrak i ništa nije moglo da se vidi.

Zaklonjen telom konja vratio se nazad i krenuo do uzane udoline koja je predstavljala dno isušenog rečnog korita paralelnog sa drumom. Vodio je konja sve dok nije stigao otprilike do mesta na proplanku sa koga je pucano. Krenuo je direktno tamo, ali osim tragova dva konja, nije našao ništa drugo.

Tragovi su vodili prema zapadu pa je i on krenuo. Mrak se već sasvim spustio kada je stigao u Vernon. Vezao je konja ispred dvospratnog hotela, olabavio kolan i stepenicama se popeo na trem.

Uprkos mraku, primetio je upadljivo niskog čoveka koji je želeo da se sakrije iza drvenog stuba. Naravno, shvatio je da mu pretila opasnost. Čuo je metalni šum što je značilo da je pritajeni strelac otkočio oružje. U jednom skoku stvorio se na vratima.

Pucanj se prolomio kroz noć i usijano olovo proletelo je preko pomičnih vrata i pogodilo ogromno ogledalo iznad bara. Džordžijanac je munjevito potegao „kolt” iz futrole i počeo da puca prema mestu odakle je, trenutak ranije, sevnula vatra.

Ali, strelac iz zasede je već nestao.

Tri čoveka su, s oružjem u rukama, istovremeno izletela na trem.

– Šta se ovde zbiva? – uzviknuo je jedan koji je na grudima nosio metalnu zvezdu.

Bio je to šerif.

Holidej im je prišao tako da ga je obasjavala svetlost koja je dopirala iz hotela.

– Neko je pucao na mene – odvratio je kratko, uputivši se prema ulazu.

U tom trenutku, ulicom je odjeknuo prodoran ženski glas.

– Dok Holidej je prvi pucao! Videla sam!

Džordžijanac se jedva primetno osmehnuo prepoznavši glas Ketlin Haronej...

– Dakle, to je bio vaš topli pozdrav, gospođice. Mogao sam da pretpostavim.

Šerif nije shvatio ovo prepucavanje. Jedino što je razumeo bilo je ime Doka Holideja.

– Šta tražite u mom gradu, Dok? – upitao je neljubazno.

– Ništa. Želim samo da prespavam.

– On će nekoga ubiti, šerife – umešala se Ketlin Haronej.

– Neće, pošto će odmah odjahati dalje – odbrusio je čovek sa zvezdom.

– Nažalost, neće odjahati – odvratio je Holidej tako hladno i odlučno, da je šerif zastao kao ukopan. – Upravo sam vam saopštio da je neko pucao na mene, mister – nastavio je istim tonom. – Mogu vam saopštiti i ko je to učinio.

Ketlin Haronej se nervozno nasmejala.

– On će vam ispričati da sam to bila ja. Dok se okrete prema njoj.

– Sada ću vam nešto reći i bilo bi dobro da to ne zaboravite, gospođice.

– A šta je to tako važno? – ubacila se ona nervozno. – Hoćete da mi kažete da ste ubili mog oca? To je istina, zar ne? Možda je ovaj šerif pametniji od onoga iz Vičita Folsa pa nađe za vas pogodno drvo! Koliko vidim, ovde bar drveća ima dovoljno.

Holidej joj priđe sasvim blizu, toliko blizu da je mogla da mu oseti dah.

– To što vi sada govorite čista je besmislica i vi to znate. Ono što radite, međutim, je čisto razbojništvo, ali mi se čini da vam to nije jasno.

– Ja samo znam da ste ubili mog oca – ponavljala je ona uporno.

Šerif stavi Holideju ruku na rame.

– Ubistvo je ozbiljna optužba, mister. Možda bismo razgovor mogli da nastavimo u kancelariji.

U tom trenu Džordž Dalton je napravio ogromnu grešku. Stajao je ispred jedne radnje na drugoj strani ulice i još uvek držao kolt u ruci. On je, naime, hteo da dobije nagradu koju mu je obećala osvetnički raspoložena Ketlin Haronej. Zato je lagano podigao „kolt” i nanišanio na Holideja.

Metak je zazviždao preko ulice, ali instinkt i iskustvo ponovo su spasili čoveka iz Džordžije. U poslednjem trenutku je sklonio šerifovu ruku sa ramena i instinktivno je povukao u stranu. I tako se olovo kao usijani trn zarilo u šerifovu mišicu. Shvativši šta se dešava, Dok je munjevito povukao čoveka na zemlju.

– Da li ste povređeni? – upitao je brzo.

– Da... u mišicu.. – procedio je čuvar zakona kroz zube.

Držeći „kolt” u ruci, Holidej je osmotrio suprotnu stranu ulice. Pritisnuo je obarač pretpostavljajući gde se nalazi meta. Šerif mu se odmah pridružio i njihovi pucnji su zaparali tišinu noći.

Posle nekoliko trenutaka začuo se jasan, bolan krik.

– Daltone! – povikala je iznenada Ketlin Haronej. – Bežite, Daltone!

Umesto odgovora, sa druge strane je odjeknuo pucanj. Međutim, odmah je bilo jasno da je kauboj na zemlji i da puca nasumice.

Nekoliko minuta vladala je tišina u kojoj se moglo razaznati tiho ječanje.

Džordžijanac je ustao i pošao preko ulice sa uperenim revolverom.

– Ostanite ovde, čoveče! – upozorio ga je šerif.

– Pustite ga da ide! – dobacila je Ketlin ljutito. – Bar će dobiti ono što je zaslužio!

Na drugoj strani ležao je Džordž Dalton. Posmatrao je kockara ispod poluspuštenih kapaka.

– Rđav posao sam napravio – procedio je tiho.

Džordžijanac je kleknuo pored njega.

– Možda vam ipak mogu pomoći – kazao je, uzeo kauboja u naručje i preneo ga preko ulice. Čutke je prošao pored Ketlin i šerifa i ušao u salun hotela. Nekoliko ljudi ga je bez reči sledilo i pomoglo mu stavi kauboja na zeleni kockarski sto. Što se tiče Ketlin, ona je stala na vrata i sumnjičavim pogledom posmatrala šta se događa.

Holidej je raskopčao mladićevu košulju da bi bolje pogledao povredu. Utom je prišao i šerif, osmotrio teško ranjenog čoveka i obratio se kockaru.

– Nije bila vaša krivica, Dok. ali... to izgleda kao neko vaše prokletstvo. Gde god se vi pojavite...

–... dođe do pucnjave – dopunio ga je ovaj mirno. – Znam, šerife, znam! Iskreno rečeno, dosta mi je toga!

Dok nije podizao glavu već je svim silama pokušao da zaustavi krvarenje. Ali, za sve je bilo kasno, jer Džordžu Daltonu više niko nije mogao pomoći. Nesrećni kauboj je samo

još jednom s mukom pomerio usne i promrmljao:

– Đavolska žena...

Onda se lagano okrenuo prema Ketlin, pokušao još nešto da kaže, ali smrt je bila brža.

* * *

U Vernonu su dve osobe, svaka za sebe, provele besanu noć. Bili su to Dok Holidej i Ketlin Haronej.

Naravno, za Džordžijanca to nije bila prva takva noć u životu.

Ležao je u širokom krevetu sa uzglavljem od fino iskovanog mesinga i razmišljao o događajima iz neposredne prošlosti. U dubini duše ljutio se na nepravednu sudbinu koja mu je na leđa natovarila još jednog nezasaždenog neprijatelja – mladu, lepu i neverovatno temperamentnu ženu.

Naslućivao je da će sa njom imati dosta muka iako je njihov prvi susret nagoveštavao sasvim drugačiji odnos. Uzdahnuo je kao da tim uzdahom želi da istisne iz sebe svu gorčinu i teret koji mu je sudbina navalila na pleća.

Ni Ketlin Haronej nije spavala. Od trenutka kada je izgubila oca živela je u stalnom košmaru. Osećala je bol zbog gubitka zaštitnika i smatrala očevu smrt ne samo kao nepravdu prema njemu, nego i prema sebi. I što je najgore, to je učinio čovek od koga je tako nešto najmanje očekivala.

Jer, susret sa Holidejem bio je za nju nešto kao sjaj prolećnog sunca posle dugih tmurnih zimskih dana. Ispod njegovih oštih crta i u pogle-

du hladnih, sivoplavih očiju ona je naslutila plemenitost, postojanost i nepokolebljivu odlučnost. Kasnije saznanje da je baš taj čovek progonitelj njenog oca predstavljalo je za nju veliki udarac, krah jednog tek začetog sveta kome je svim srcem želela da se prikloni.

Zato je posle očeve smrti njen gnev bio ogroman, a želja za osvetom zaslepila je sva druga osećanja. Mislila je samo na jedno, a to je da vinovnika svega ovoga treba najsurovije kazniti. To je sada bila njena opsesija.

Bila je rešena na sve.

Zadržavajući dah, zastala je ispred njegovih vrata. Iznutra se nije čuo nikakav šum. Lagano je pritisnula kvačku pokušavajući da smiri drhtanje ruke u kojoj se nalazio nož.

To što je smerala bila je čista ludost, ali ona toga nije bila svesna. Smatrala je da tako nešto duguje svom ocu i da mora da pokuša.

Ali, stvari se nisu odvijale onako kako je mislila.

Naime, vrata ispred nje iznenada su se otvorila.

Trgla se kao oparena i u mutnoj svetlosti kojom je stona petrolejska lampa obasjavala sobu, ugledala kockarevo lice osenčeno osmehom.

Nije se još ni pribrala kada ju je galantnim pokretom pozvao da uđe.

– Dobro jutro, gospođice Haronej – kazao je ljubazno. – Jeste da je neobičajeno vreme za posetu, ali ako želite da me posetite, samo izvolite.

Devojka je pokušala da sakrije nož iza leđa, ali joj se ruka zaplela u na-

bore kućne haljine. Bila je previše uzbuđena i ophrvana jakim osećanjima da je stajala nepomično i izgubljeno, ćutke posmatrajući čoveka koga je htela da ubije.

Dok se ponovo nasmešio. Pogledao je nož, a onda odmerio mladu devojku.

– Da li je to poklon koje ste hteli da mi uručite, gospođice Haronej?

Ketlin je ćutala ne mogavši da obuzda drhtavicu.

Holidejeva zluradost ujela ju je za srce i izazvala erupciju gneva koja se slila u jedan jedini pokret, a to je bio zamah nožem.

Dok je dočekao njen nasrtaj vešt看im zahvatom ruke i devojka se istoga trenutka našla u njegovom zagrljaju. Bila je stisnuta njegovim čvrstim mišicama kao mengelama, uzalud pokušavajući da izvuče ruku i zada odlučujući udarac. U nemoćnom otimanju sve više je zapadala u njegov zagrljaj, odnosno, sve jače ju je stezao.

Na vrhuncu grčevite borbe, u trenutku kada je shvatila besmislenost svog napada, ona je odjednom osetila dodir njegovog tela, stisak snažnih muških ruku i mišićavih prsa uz nje ne nabrekle uzdrhtale grudi.

Nesvesno, i protiv svoje volje, osetila je u sebi strujanje neke čudne, prijatne topline, ali je taj slatki osećaj istog časa ipak bio prigušen mržnjom i željom za osvetom.

U sudaru suprotnih osećanja, devojka je klonula i da je Holidej nije držao tako čvrsto, verovatno bi pala. Oštro oružje joj je iskliznulo iz ruke i uz zveket čelika palo na pod.

Dok je sačekao nekoliko trenutaka da se devojka pribere, a onda je pustio. Stajala je nekoliko sekundi nepomična kao lutka, a onda se ćutke okrenula i žurno napustila sobu.

Holidej se sagnuo i podigao nož. Nekoliko trenutaka ga je pažljivo odmeravao, a onda ga sa gađenjem odbacio. Oštro sečivo se zarilo u okvir prozora i ostalo da poigrava u njemu. U istom trenu vrata sobe Ketlin Haronej su se s treskom zatvorila.

* * *

Džordžijanac je znao da ga neko posmatra. Jednostavno, osetio je pogled na leđima pretpostavljajući da dolazi sa prvog sprata. Za tren je pogledao prema prozoru za koji je mislio da pripada Ketlinin j sobi. Zaveses su bile navučene, no, njemu se učinilo da iza njih nazire siluetu.

I zaista, ona je stajala gore i posmatrala ga.

Jedva primetno je uzdahnuo i kožnim remenom pričvrstio torbu za sedlo.

Na suprotnoj strani ulice, nešto ukoso, nalazila se šerifova kancelarija. Čuvar zakona je stajao na ulazu sa šešišrom natučenim na čelo i ispod oboda posmatrao Džordžijanca.

Holidej je poterao konja prema njemu. Video je zavojes na ruci i upitao.

– Da li je nešto ozbiljnije?

Čovek odmahnu rukom.

– Ništa strašno, Dok, samo ogrebotina.

On ćutke klimnu glavom setivši se da je metak bio namenjen njemu. Za

tren je pomislio da Džordža Daltona koga je devojčina želja za osvetom oterala u smrt.

– Ona će vas slediti – dobacio je šerif i pokazao rukom prema hotelu. – Znaš da ne mogu da je sprečim. To niko ne može.

– Nemam ništa protiv njene pratnje.

– Samo ne zaboravite da je cura opasna. Mislim da je opasnija i od nekog revolveraša.

Holidej se nasmeši.

– Možda ste u pravu, šerife. Žene nekad mogu biti gori protivnici od muškaraca.

– Trebalo bi da vam kažem da ostanete u gradu sve dok ona ne ode, ali...

– Znam to „ali”, šerife.

Šertif skide šešir i počne da ga vrti u ruci.

– Jutros sam razgovarao sa gradonačelnikom, Dok. Vi ga ne poznajete, veoma je star i tvrdoglav. Ništa nisam mogao da učinim.

– U redu je, šerife. Ja bih i inače odjahao dalje.

– Da, ali problem...

–... problem je u mom imenu – dopunio ga je Dok.

Čovek sa zvezdom se kiselo nasmešio. Setio se sinoćnog puškaranja i činjenice da ga je Holidej u poslednjem trenutku povukao na zemlju i tako mu spasao život.

– Ne mogu ništa da izmenim, prijatelju. U ovom gradu vas jednostavno ne žele.

– To mi je jasno. Dakle, jahaću napred, šerife i staću u nekom gradu u kome me niko ne poznaje.

Šerif sumnjičavo zavrte glavom.

– Bojim se da ćete u tom slučaju morati dugo da jašete, Dok. Ne znam kako ćete izaći na kraj sa tom đavolskom ženom..

On zamišljeno odmahnu rukom.

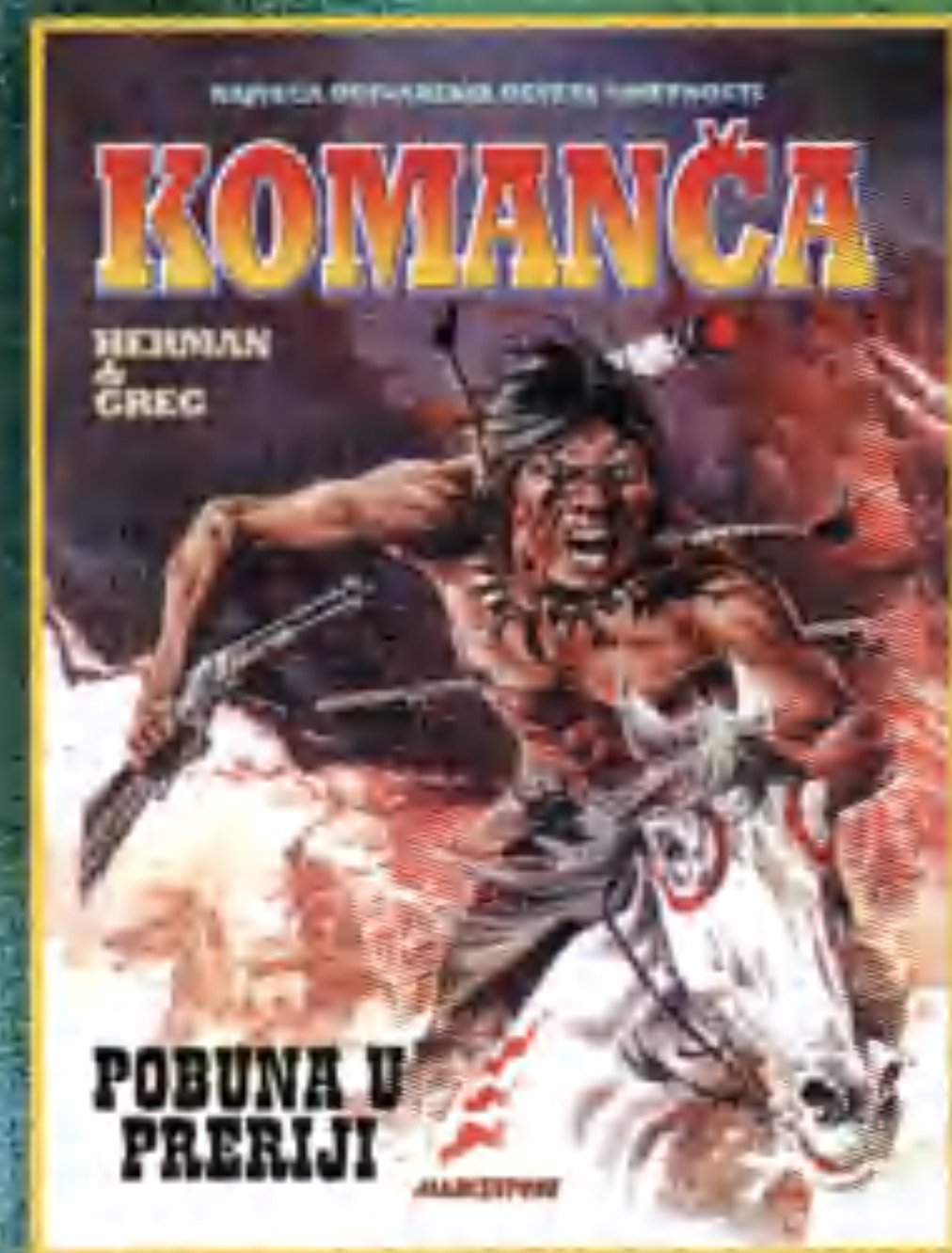
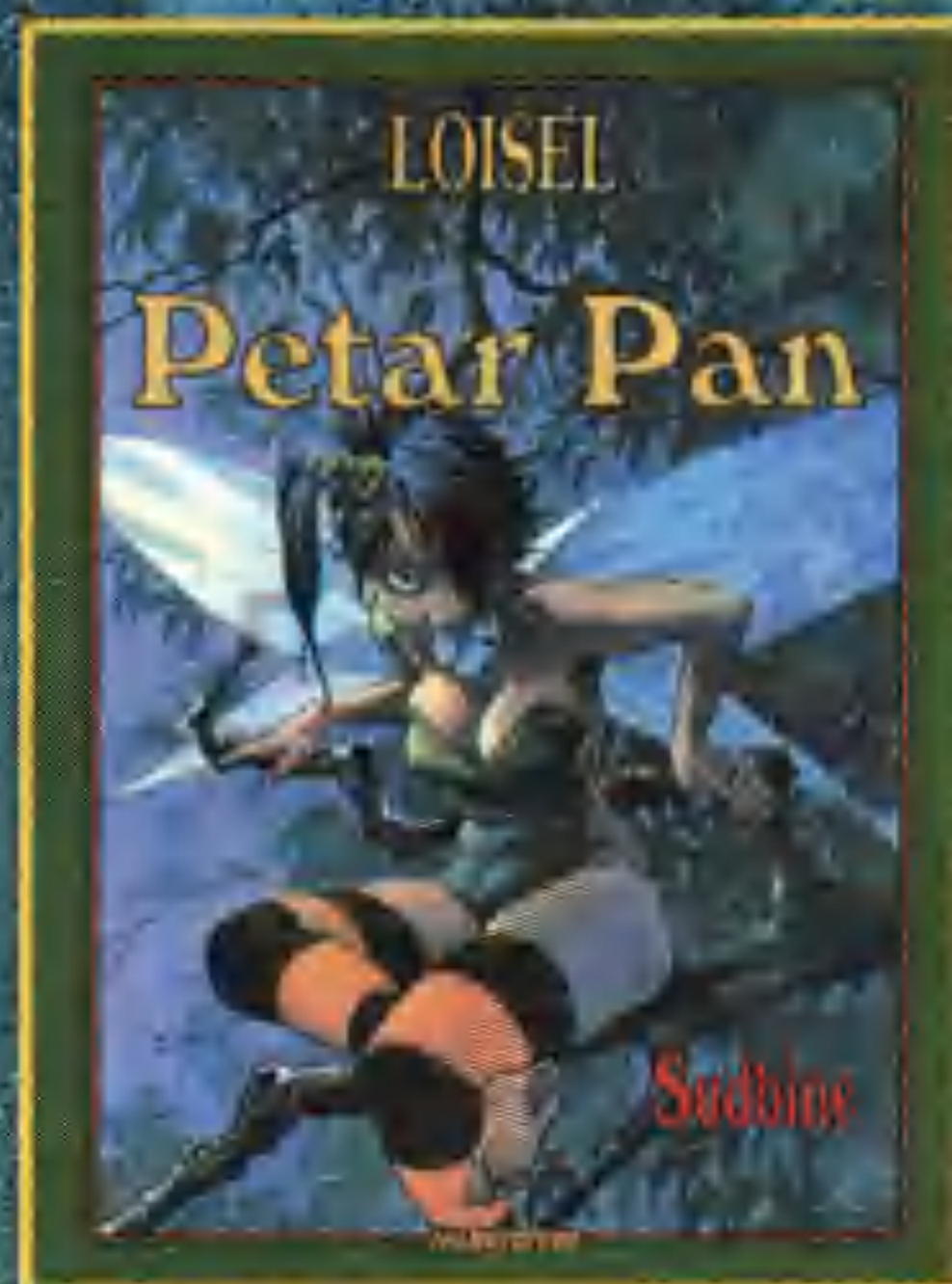
– Za to ne brinite – odvratio je i potapšao konja po vratu. – Gle, kako

je nestrpljiv! Hajdemo, stari! Možda ćemo negde daleko naći grad u kome nema šerifa... kada već ne možemo da nađemo grad bez neprijatelja.

Rekavši to, dodirnuo je sa dva prsta obod šešira i zategao uzde.

Šerif je ostao na trotoaru i gledao za jahačem sve dok se nije izgubio iz vida.

KRAJ

KOMPLET: 40 SVESKI

SVAKOG MESECA

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000

00507

9 770353 000002